

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

kdo by neznal kouzelnou moc slov „děkuju“, či „prosím“...? Učíme tomu naše malé děti a předpokládáme, že se tak stanou zdvořilejšími a kultivovanějšími a že pak snad mohou vnitřně lépe porozumět tomu, když budou používat další kouzelné slovo, ovšem již z „vyšších“ pater naší lidské koexistence, a to sice slovo „chápu“. Neboť to slovo „chápu“ nám až příliš často jen nerado leze přes rty sevřené nechutí vyrovnat se s tím, že někdo formuluje svět kolem nás v rozporu s naším niterně jednoznačným očekáváním. A přitom může mít onen někdo pravdu a nejenom tu svou, může mít i onu pravdu, na kterou posléze přistoupíme a vyhlásíme ji my sami za pravdu absolutní, ačkoliv se jako taková nemusí jevit mnoha, mnoha dalším...!

Ta „pravda“! Ta ošuntělá, zprofanovaná, divná a nervy drásající „pravda“, u které toužíme, aby byla všem obdobně jasná a zřejmá jako nám! Co je to za neuchopitelnou potvoru, která se jako améba proměňuje dle toho, kdo a jak ji vnímá: Já říkám pravdu a ty slyšíš lež. Já říkám lež, a ty ji vnímáš jako pravdu.

Jak vzácným se pak může jevit onen laskavý předpoklad, že chci „chápat“, ačkoliv se můj partner v dialogu pokouší lhát, nebo mi říkat pravdu. Vždyť čertví, co ho k jednomu, či druhému vede, ovšem já ho chci „chápat“, ať je to, jak chce... vlídné, milé, lidské, avšak...

Jasně, lhát se nemá, je to hnusné, nefér a nespportovní..., ale v naší české zemi se po léta, po desetiletí, alespoň, co já si pamatuji, jedná o jednu z nejoblíbenějších disciplín lidské komunikace. Poslouchám všechny ty politiky, jejich vykladače a novináře coby vykladače všech těch politiků i vykladačů a nestačím se divit, jak se společně motají ve vší té banální informační slámě lži a pravdy a pokusů o lži a pokusů o pravdy s jednoznačným předpokladem především „nechápat“ a sdělovat nám jedině své zaručeně pravdivé verze.

My v divadle, při zkouškách na jednotlivá představení, při hlubokých analýzách textů, se kterými před vás předstupujeme, pokoušíme se vyhánět z rozličných informačních chlívů (a ty jsou více než hojné!) všechno, co je POUZE „pravděpodobné“ a hledáme jasnou pravdu, či jasnou lež, ty dva základní milníky naší existence. A tak jako se skrže základní barvy žlutou, červenou a modrou vytvářejí veškeré barvy a jejich nekonečné odstíny, co jich na světě je, tak se i v mixu zásadní pravdy se zásadní lží snažíme dopátrávat a následně vám předávat ony jemnosti našeho jsoucna vedoucí k porozumění – a tedy k „chápání“.

Kdo by nechtěl být moudrým soudcem, který nakonec rozhodne o tom, koho pokárat za okázale ostentativní ubližující pravdu a komu prominout laskavou lež..., koho pochválit za laskavý život v pravdě a koho potrestat za bídné a sprosté lhaní. Jenže my jsme pouze lidé a jen neradi trestáme blízké, které „chápeme“, a jen neradi odpouštíme cizím, které „nechápeme“. Takže, co s tím? Doporučuju pokoušet se více zapojovat orgán, který je k tomu v našem těle předurčen, i když se od dětství učíme, že nám slouží jenom k prohánění krve tělem: SRDCE.

A je to samozřejmě dobré uvěřit něčemu tak neexaktnímu, jako je srdce při rozhodování se o tom, kde může vést něco tak neuchopitelného, jako je pravda. Ona totiž pravda, někdy i převlečená za lež a naopak, je všude kolem nás, chce to jen se jí snažit „chápat“ v jejích různých podobách a hned nekřičet, že kdokoli, kdo si nemyslí totéž co já, je lhář.

Na shledanou při dobrodružném, stejně tak laskavém jako i přísném a tedy „chápavém“ objevování pravdy i lži na jevištích vašeho Městského divadla Brno.

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

KVĚTEN
2012

CENA 15,- Kč

A man with a beard and mustache, wearing a black suit jacket over a white shirt, is smiling and holding a large, ornate crystal trophy high in his right hand. He is seated in the foreground of a grand, ornate theater with red seats and a highly decorated ceiling with gold accents and circular lights. The background shows the theater's architecture, including balconies and a stage area.

DUŠAN VITÁZEK

držitel CENY THÁLIE za roli Jekylla & Hyde a ve stejnojmenném muzikálu

CENY THÁLIE 2012 NÁRODNÍ DIVADLO PRAHA

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

William Shakespeare Sonet 66

Smrt znaven vzývám, abych pokoj měl
od pustých mamlasů a mizerů
a vyfintěné nuly neviděl,
zrazenou víru, pyšnou nevěru,
a zlato slávy v rukou nepravých,
a dívčí čest surově zkurvenou,
a dokonalost v poutech perverzních
mrzáckou mocí sílu zlomenou,
a blábol uměn, jež mají strach z vlád,
blba, jenž myslí, že um vyléčí,
pravdu, již smí se hloupost nadávat,
dobro, jež zlu v zajetí otročí.
Smrt znaven vzývám: nesnášet to dál!
Jenže svou lásku bych zde zanechal.

/přeložil Miloslav Uličný/

„...Herectví je jen jedno – buďto dobrý
nebo špatný. Jedna věc je na tom důležitá,
aby to byla pravda. Co mi dneska vadí,
že je všechno avantgarda a alternativa...
Já bych byl hrozně nerad, kdybych si sedl
do dopravního letadla
a řídil to alternativní pilot.“

*Luděk Munzar
při převzetí Ceny Thálie
za celoživotní mistrovství*

Jaroslav Vostrý

Tři v tom

komedie dell'arte

Režie Antonín Procházka

Foto: jgf Kratochvíl

28. - 29. DUBNA 2012

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

10 LET AIRPORT BRNO

12. DUBNA 2012

*Hejtman Mgr. Michal Hašek
s manželkou*

*Petr Gazdík s náměstkyní
brněnského primátora
Janou Bohuňovskou*

Orchestr MdB

NA SKLENIČCE

JIŘINA VESELÁ S HANOU HOLIŠOVOU, TEREZOU MARTINKOVOU A HANOU KOVÁŘÍKOVOU

I kdyby předaly z jeviště jen malou část energie a pohody, která z nich vyzářuje v civilu, bude komedie dell'arte v režii Antonína Procházky patřit k neúspěšnějším a nejzábavnějším titulům Městského divadla Brno. Tři v tom: Hana Holišová – Lucinda, Tereza Martinková – Colombina a Hana Kovářiková – Ardelie. V trojrozhovoru, který jsme spolu vedly počátkem dubna, zněl možná nakonec víc smích než slova.

Jste na jevišti partnerky, nebo soupeřky?

HK a **TM**: (*unisono*) Určitě partnerky.

HH: Někde v divadlech ty vztahy fungují, jinde ne. U nás fungují na jevišti i v šatně.

Dalo by se v nenávislné atmosféře vůbec pracovat?

HK a **TM**: Nó, to bychom se musely hodně snažit...

HK: Asi by to šlo hodně ztuhla a určitě by to nebylo příjemné.

TM: Kdyby bylo velké dusno, nedělalo by to dobrotu a nevznikla by tvůrčí atmosféra. Ve velkém tlaku se nedá pracovat. Jsme rády, že jsme kamarádky a že jsme se v takové sestavě sešly na jednom jevišti. Je to moc pěkná spolupráce.

Po krku si nejdete ani v šatně?

TM: ...leđa když chce některá něco vzadu dopnout...

HK: Navíc nejsme všechny v jedné šatně. Hanička Holišová s Terezkou jsou spolu, já vedle. Ale nekončíme se závěrem zkoušky, pokračujeme dál, ať už sedíme v klubu nebo na zahrádce. Dál se tak vyvíjejí naše postavy, protože se k nim přidávají naše pocity, vzájemně si poradíme, přijmeme i kritiku. Chceme slyšet názor těch druhých dvou.

TM: Využíváme i nápadů ostatních k dotvoření vlastní role.

Takže ty historky o řevnivosti hereček, které

si navzájem dělají naschvály, aby tu druhou znemožnily, jsou jen vymyšlené?

TM: Osobně jsem se s něčím takovým skutečně nesetkala, tady v divadle vůbec ne a ani jinde. Ale znám kolegyně, které to zažily. Takže úplně něco výjimečného to zřejmě nebude. Pokud však nechceme mít na repertoáru samá monodramata, musíme se naučit spolu vycházet, alespoň v rámci pracovního procesu.

HH: Revnivost mezi herečkami existuje, stejně jako mezi herci. V našem divadle nic takového našťestí řešit nemusíme. Některé pány režiséry to dokonce znepokojuje. Asi by byli raději, kdybychom šli proti sobě a ta rivalita by nás nutila k ještě lepším výkonům.

Vy tři jste se poznaly až tady v MdB nebo se znáte z dřívějšíka?

TM: Všechny jsme studovaly na JAMU, i když jsme nebyly ve stejném ročníku. Tam vznikalo naše přátelství, které se postupně vyvíjelo. A musím podotknout, že naším společným obsazením do jedné hry se naše přátelství utužuje společnými prožitky.

A mimo divadlo máte také nějaké společné koníčky?

TM a HK: Víno...?

Jaké?

TM a HK: (unisono) Bílé.

Jak vycházíte s mužskými partnery na jevišti?

HK: Já mám za partnera Vojtu Blahutu a Kubu Przebindu, s nímž se znám už skoro patnáct let – ještě z konzervatoře z Ostravy. Mám je oba ráda a moc hezky se mi s nimi spolupracuje. Jsou to kluci šikovní.

TM: Mám za partnera Michala Isteníka, který je mým velkým kamarádem už z dob JAMU. Teď se mi splnilo moje velké přání, být nejen jeho kamarádkou a kolegyní, ale i hereckou partnerkou. Ta práce je radost. Je velmi impulsivní, tvůrčí, a na jevišti je typem herce, který dokáže se svým dvoucentimetrovým hovadem rozpoutat desetivteřinové peklo, jak se mohou diváci sami přesvědčit v komedii *Tři v tom*. Ale to je nakonec každý z těch jednotlivých nápadníků. (smích)

HH: Role je alternovaná, takže mám nápadníky hned dva – Lukáše Janotu a Jirku Macha. Vycházíme spolu skvěle! Teď jsme spolu „v tom“ a v další připravované inscenaci mi budou říkat „Mami!“ (smích)

TM: Dělat si legraci ze sebe je nejlepší.

HK: Určitě mi nevádí, udělat si legraci sama ze sebe. Těší mě, když se mi podaří lidi rozesmát! Za jiných okolností (pracovat v jiném oboru) by si možná lidé mysleli, že jsem blázen, avšak v divadle jste za to, že si „umíte udělat ze sebe srandu“, odměnění smíchem či potleskem. No, není to nádhera?! (-:)

HH: Problém s tím rozhodně nemám. Ani jsem nevěděla, že se něco takového tvrdí... co by tomu asi řekly dámy Janžurová nebo Streisand?

TM: Nemyslím si, že by ženy byly horší komičky. Je jen málo příležitostí pro ženy komičky. Konkrétně tady v divadle je spousta hereček, které ke komice mají velké sklony, ale těch možností je velmi málo. On je totiž vůbec

nedostatek příležitostí pro ženy jako takové. Je málo autorů, kteří dokáží napsat kvalitní roli, ať dramatickou nebo komickou, pro ženu... Jedním z posledních byl Tennessee Williams – homosexuál...

Možná i proto pro něj bylo snadnější vžít se do ženských pocitů...

TM: Ale je to zřejmě logické, protože většina autorů jsou muži, píšou o svém světě, zkušenostech, pocitech. Málakdo z nich se umí ponořit do pocitů ženy, natož popsat její komickou stránku... Nebo mají strach z toho, že se ženy opravdu bojí udělat si ze sebe legraci, že si přejí být neustále krásné a obdivované.

Kdybyste si měla vybrat mezi komickou a dramatickou rolí, jaká by to byla?

TM: Komickou.

HH: Ideální by bylo dostat je obě. (smích)

HK: Já mám ráda to i to, vybrat si je těžké...

Tak tragikomickou. (smích)

Co v hledišti? Je těžší diváky rozplakat nebo rozesmát?

HK: Rozesmát.

TM: Souhlasím. Ale myslím tím kvalitní humor, nejen kopání do zadku, prdění a vyžívání se ve sprostých výrazech. Dělat kvalitní, chytrý humor tak, aby se divák od srdce zasmál, je těžké, velmi těžké.

HH: Snazší je rozplakat, než nelacině rozesmát.

Tři v tom byly jednou z nejslavnějších inscenací Činoherního klubu z osmdesátých let. Inspirovaly jste se?

TM: Já jsem je neviděla. Když existují nějaké předlohy, tak si jejich zhlédnutí nechávám až po premiéře nebo alespoň do závěrečné fáze zkoušení.

HK: Já inscenaci Činoherního klubu taky neviděla a zatím ani nechci, podívám se až po premiéře, jak navrhl pan režisér. Je to lákavé, protože někteří kolegové to chválí, ale...

TM: ... mohlo by to svádět k nápodobě. Což není nikdy dobře, poněvadž herečtí partneři na jevišti jsou jiní a vy musíte vycházet z nich, ne z cizích situací.

HK: Práce pak není taková, jaká by mohla být.

TM: Vy musíte reagovat na kolegy na jevišti a na diváky v hledišti.

HH: DVD s inscenací jsem viděla už dřív. Nadchla mě Libuška Šafránková, kterou jsem na divadle nikdy dřív neviděla, pan Abrahám a Kodet... Myslím, že se při zkoušení nikdo nesnaží nikoho kopírovat. Jděme svou cestou, tak snad bude inscenace úspěšná, stejně jako kdysi v Činoherním klubu.

Tam se Tři v tom udrželi na repertoáru skoro deset let. To by vám jistě také nevadilo?

TM: To je určitě výzva. (smích)

Abyste pak ale vzhledem k vašemu věku třeba musely odejít „v tom“...

TM: A třeba všechny zároveň. My jsme se těšily, že bychom na jevišti opravdu mohly mít panděrka. Ani to tak nakonec úplně není, protože to na nás ještě není vidět. (smích)

Myslíte si, že máte smysl pro humor?

HH: Záleží na okolnostech. (smích)

TM: Humor, co to je? (smích)

HK: Určitě ne! (opět smích)

Na co myslíte při děkovačce?

TM: Na sprchu... Ne, je to různé, někdy opravdu na sprchu, ale často, zvláště po vydařeném představení, mě to vyloženě dojíká.

HK: Po jakémkoli představení se dostávají rozličné emoce, převážně radostné, někdy spojené s únavou, i když musím říct, že jsem víc unavená před představením než po, a to je to – představení mi dodávají energii, takže na děkovačce mám už v hlavě dobré vínko s přítelem či přáteli. Samozřejmě na to myslím tak, aby to divák nepoznal. (:))

Herečkou jste chtěly být odjakživa?

TM: Ještě na základní škole jsem zvládala i roli režiséra a produkční pro malá představení. Vybrala jsem si vždy nějakého Shakespeara, což byl můj oblíbený autor, hráli jsme v originále – a už tehdy jsem věděla, že mé kroky nepovedou jinam, než k divadelním prknům. Mezipřistání jsem však měla na jazykovém gymnáziu, za což jsem vděčná, protože mi to dalo jistý rozhled. Pak JAMU, angažmá, už jsem u divadla zůstala a ani mě to netáhlo jinam dělat jinou práci, jsem takhle spokojená.

HH: Pocházím z umělecké rodiny. Už od malíčka mne prostředí divadla fascinovalo. V té době mě ani nenapadlo, že se jednou stanu jeho součástí. Šla jsem na střední pedagogickou. Tam jsem začala zpívat – ve sboru, ve folkové kapele a v metalové skupině. Pak se asi probraly geny a já šla zkusit přijímačky na JAMU na činohru a muzikál. Asi především

díky mé taneční kreaci mě raději vzali na činohru. (*smích*)

HK: Nejdříve jsem chtěla být želvou (*smích*)... a poté se můj život ubíral jen směrem uměleckým: dramatické, taneční a hudební kroužky, pak následovala konzervatoř v Ostravě, JAMU v Brně a nynější angažmá v Městském divadle v Brně.

Kde čerpáte energii?

TM: Jednoznačně v přírodě, na kterou teď v pracovním běhu není moc času. Ale když ho mám, vyrazím ven s přítelem, s kamarády, s rodinou, na hory, na kola, na výlety. Je vám dobře, jste venku, přijdete na jiné myšlenky a ještě si vytvoříte společné zážitky.

HK: Také nepohrdnu procházkou...

TM: Antonínem? (*smích*)

HK: Taky potřebuji k životu slunce, dobíjet energii přírodní cestou. Nicméně užiju si taky spánek a válení se.

TM: Hanka je naše lední medvědice...

HK: Želva...

TM: Želva lední medvědí. (*smích*)

HH: Zbytek roku čekám na jaro a léto, jsem těžce sluneční typ. Dobíjí mne ale i práce, když vidím, že naše snažení má pozitivní odezvu. Že stres a všechny ty nervy měly smysl. Jinak taky ráda vyrazím na chalupu a do lesa na houby. (*smích*)

Co vás čeká o prázdninách?

TM: Aktivita s divadlem – zájezdy do zahraničí, vystupování na Biskupském dvoře a tak podobně.

HH: To se týká asi nás všech tří, takže moc plánovat nemůžeme.

TM: Leda jen formou představ. Já bych chtěla na Srí Lanku nebo do Indonésie na slony.

HK: Já na Galapágy na želvy.

HH: Na velbloudech už jsem byla. Co třeba koupaní s delříný?

Foto: jeř Kratochvil

Zeptali jsme se Mgr. Alice Dosedlové z **Chytré lékárny** v Brně na ulici Slovákova 11, čím se tato lékárna odlišuje od ostatních a co nabízí.

Chytrá lékárna si během poměrně krátké doby od svého otevření získala své stálé zákazníky. Čemu přisuzujete tento úspěch v silné konkurenci velkého města?

Zvolili jsme odlišný koncept oproti konkurenčním lékárnám a snažíme se našim zákazníkům vyjít vstříc především službou, tedy tím, že o ně máme zájem a chceme, aby se u nás v lékárně cítili příjemně.

Můžete přiblížit, jak zpřijemňujete návštěvu svým zákazníkům?

Hned při vstupu do lékárny na vás zapůsobí příjemné prostředí, moderní interiér, ale hlavně vstřícný přístup a ochota našeho personálu. Díky vyvolávacímu zařízení není třeba stát ve frontě, ale můžete se pohodlně posadit a počkat, až na vás přijde řada. Pro děti jsme vytvořili malou odpočinkovou zónu, kde si mohou hrát, malovat, případně sledovat některou z pohádek.

Nabízíte svým zákazníkům ještě nějaké speciální služby?

Těmi nejdůležitějšími jsou věrnostní systém a bezplatná konzultace zdravotního stavu a léčby.

Všem našim klientům poskytujeme individuální odborné poradenství, jak se aktivně starat o své zdraví. Doporučíme vhodné léky a doplňky stravy, které jim pomohou, podpoří léčbu a zároveň jim ušetří peníze.

*Mgr. Alice Dosedlová
Jednatelka společnosti*

Pro naše stálé zákazníky jsme zavedli věrnostní clientský systém, ve kterém si můžete po dosažení určitého počtu bodů vybrat slevový kupon na celý nákup, nebo některý z dárků. Navíc všichni držitelé clientských karet od nás dostávají pravidelný bonus 30 Kč za každý recept. Snažíme se tak vycházet vstříc pacientům, kteří trpí chronickými chorobami a jsou na léčbě závislí.

Novinkou je rozšíření nabídky našich služeb o specializované dermatocentrum se stálou péčí vyškolené dermoporadkyně (řady léčebné kosmetiky AVENE, A-DERMA, KLORANE, DUCRAY, BIODERMA, ELANCYL, VICHY, LA ROCHE-POSAY...)

Chytrá lékárna jako jediná garantuje nejnižší ceny u léků a doplňků stravy, které zafazuje pravidelně do měsíční nabídky. Z čeho vlastně žijete, jako firma, když je to u vás samá sleva a nejnižší ceny?

Žijeme samozřejmě z prodeje léků, nicméně vyznáváme jinou filozofii než naše konkurence. Lékárníci a lékárny tu byli vždy proto, aby pomáhali lidem. My bychom rádi tuto myšlenku obnovili, a proto prodáváme léky s menší marží, abychom mohli vyjít vstříc našim zákazníkům a nabídnout jim léky za výhodnější ceny. S chytrou lékárnou zkrátka šetříte!

Chytrá lékárna ve spolupráci s Městským divadlem Brno nabízí všem předplatitelům jednorázovou **slevu 10%** na nákup v Chytré lékárně (po předložení karty předplatitele). Sleva se nevztahuje na léky vázané na lékařský předpis a nelze ji kombinovat s jinými akcemi a slevami.
Chytrá lékárna, Slovákova 11, Brno, 602 00

www.chytralekarna.eu

PTÁKOVINY
PODLE
ARISTOFANA

Režie: Stanislav Moša

Foto: Jet Kratochvíl a Tino Kratochvíl

4. KVĚTNA 2012

NA HUDEBNÍ SCĚNĚ

Oční optika **sagitta** na scéně MdB

Sledujete pozorně jednotlivá představení našeho oblíbeného divadla? Pak Vám určitě neuniklo, že se s nimi na jevišti setkáváte velice často. Nevyžadují režijní vedení, kostýmy ani nápovědu, nedostávají honorář, ba ani nestárnou. A přitom dokážou i z nenápadného herce udělat osobnost. Ano, rozumíte mi dobře – mám na mysli optické prostředky, brýlové obruby nebo sluneční brýle.

LACOSTE, NIKE, PUMA, SEIKO, LEVI'S, DAVIDOFF, JAGUAR a další.

SAGITTA se nezabývá pouze obchodem, dlouhodobě podporuje střední i vysoké školy uměleckého směru a zdravotního zaměření, organizace nevidomých a slabozrakých, festival uměleckých škol ENCOUNTER.

K dlouholetým příznivcům a spokojeným majitelům oční optiky dodávané SAGITTOU patří Vlastimil Zábanský, Jiří Suchý, Jitka Molavcová, Marek Eben, Jan Vodňanský, Přemysl

Stejně jako v životě i na prknech znamenajících svět dokážou správně zvolené brýle zázraky. Uberou nebo přidávají léta, zakryjí vrásky, poskytnou ochranu před nemilosrdnými reflektory, dodají pocit důležitosti nebo třeba anonymity. Jsou nepostradatelnou pomůckou každého herce, vyžádá-li si to role nebo pan režisér.

Dlouholetým spolehlivým dodavatelem brýlových obrub a slunečních brýlí Městského divadla Brno je společnost **SAGITTA Brno**. V příštím roce oslaví SAGITTA dvacáté narozeniny a za těch 20 let se stala nejvýznamnějším optickým velkoobchodem v České republice. Od začátku vsadila na kvalitu a dnes má zastoupení mnoha světových značek, jako jsou CALVIN KLEIN, FENDI, KARL LAGERFELD, JIL SANDER, TOM TAILOR, ELLE, ESPRIT,

Rut, Jitka Čvančarová, Felix Slováček, Jiří Grygar. Z brněnských osobností jsou to například Dušan Vítáček, Pavla Vítázková, Radka Coufalová, Hana Holišová, Lucie Zedníčková, Petr Štěpán, Ján Jackuliak a mnozí další. V roce 2008 sponzorovala SAGITTA slunečními brýlemi PUMA fotbalový národní tým České republiky.

Budete-li v průběhu představení obdivovat, jak to těm šikovným představitelům hlavních i vedlejších rolí na jevišti s brýlemi sluší, mějte na mysli, že stejně krásné brýle dodané SAGITTOU Brno od předních světových výrobců můžete mít kdykoli i Vy. Stačí rozkliknout na internetu stránky www.sagitta.eu a okamžitě se dozvíte, ve které oční optice nejen v Brně, ale v celé České republice si takovéto obruby či sluneční brýle můžete pořídit.

Jaroslav Majerčík, SAGITTA Brno

CENA THÁLIE

Herecká asociace udělila 24. března 2012 na slavnostním vyhlášení v pražském Národním divadle prestižní Cenu Thálie v kategorii Opereta, muzikál a jiný hudebně-dramatický žánr Dušanu Vitázkovi za jeho mimořádný výkon v muzikálu *Jekyll a Hyde*.

Dušane, dnes je to druhá Thálie, jaké máte pocity?

Jedním slovem příjemné. Vládne tady strašně hezká atmosféra. Celý pořad udělování cen byl výborný a vtipný. Technické poruchy o to vtipnější... Všichni ocenění kolegové měli krásnou řeč. Každý mluvil o té své divadelní partě, posílal pozdravy, to se mi líbilo.

Pocítil jste rozdíl, teď s odstupem času, když jste podruhé usedl na prkna Národního divadla a čekal, jestli se zadaří dovézt do Brna druhou sošku Thálie?

Byl to velký rozdíl. Nervozita byla ale stejná. Poprvé Berger z muzikálu *Hair (Vlasů)* byla naprostá euforie, ještě za dob školy, bral jsem to jako „holaj dušaj“ a tentokrát jsem cítil, že divadlo chci opravdu dělat.

Jak se chlapec ze Slovenska dostal do Brna? To je na celý rozhovor. Ale zkráceně řečeno přes kamarády, které mám kolem sebe od dětství. Jenom díky jim, kamarádům z Brna, vím, že existuje něco jako muzikálové herec-

tví. Nejsem z divadelní rodiny. V Trenčíně, odkud pocházím, divadlo nemáme.

Jak bude vypadat váš zítřejší den?

Na ten se strašně moc těším, dneska konečně jedeme s Pavlínkou do Brna, hezky se vyspinkáme, ráno půjdeme s naší fenkou na vycházku a pak jsme pozváni ke kamarádům na jižní Moravu na vínečko – moc se těšíme.

Kam si postavíte teď již druhou sošku?

Druhá půjde do divadla. První mám doma, slouží zatím jako dobrý lapač prachu. Speciální místo na ni nemám.

Myslíte, že druhá tak prestižní cena sebou přinese změny? Třeba stěhování nebo roli v tisícidílném seriálu? Stále Dušan Vitázek zůstává věrný našemu Městskému divadlu?

O tom nerozhoduje ani Thálie, ani až tak já, ale čistě jen nabídka. Kdyby byla zajímavá, zvážil bych, zda ji přijmu, je to, jak říkám, o nabídce, o ničem jiném.

Dušane, přeji vám, aby míst na další sošky přibývalo a hlas, který zní téměř denně divadlem nadále zněl a dělal radost divákům. Bylo mi ctí účastnit se z hlediště udělování Cen Thálie 2011 a moci být jedním z prvních nespočtu gratulantů. Náš rozhovor bych ráda zakončila srdečným blahopřáním.

Děkují za rozhovor.

Michaela Jančová

*Markéta Sedláčková,
Petr Štěpán*

Petr Ulrych, Stanislav Moša

KOLOČAVA

*Radka Coufalová,
Martin Havelka*

William Shakespeare

Zkrocení zlé ženy

BISKUPSKÝ DVŮR

23. ČERVNA - 8. ČERVENCE 2012

Stano Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán

BARON TRENCK

Premiéra výpravné legendy se zpěvy
23. června 2012

Původní historické drama vzniklé přímo pro jedinečný prostor Biskupského dvora hodlá nejen využít jeho unikátních dispozic a magické atmosféry – přichází i s látkou, která se právě do jeho prostor nanejvýš hodí. Tělo hrdiny naší inscenace, legendárního vojevůdce rakouské armády Františka Trencka, totiž odpočívá jen několik desítek metrů od Biskupského dvora, v kapucínské kryptě kostela Nalezení svatého Kříže.

Věhlasný baron Trenck byl mimořádně sugestivní, kontroverzní a rozporuplnou osobností – vzdělaný intelektuál, schopný válečník a přitažlivý muž na straně jedné, pudový násilník na straně druhé. Jeho životní příběh byl plný bitev, násilí, neustálé koketérie se smrtí a zároveň mnoha romantických milostných avantýr. Inscenace, která o něm vypráví, bude rovněž opulentní divadelní hostinou: výpravné kostýmy, bojové scény, duchaplné konverzace i komentující vstupy jarmarečního pěvce, to vše ve spojení s krásou historické architektury a volného nebe nad námi. V titulní roli rváče i milovníka Trencka se objeví **Petr Štěpán**.

PŘEDPLATNÉ PRO PĚKNÉ PODVEČERY

Stejně jako v předcházejících letech jsme pro vás i letos připravili nabídku nevšedních inscenací českých a zahraničních autorů v rámci předplatného, díky němuž si nemusíte lámat hlavu nad tím, zda se vám po vystání fronty u pokladen podaří zakoupit pro vás ideální místa na sezení. Předplatitel si totiž vybírá místa sám a ta se po celou dobu trvání abonmá nemění. Budeme vás také pravidelně informovat o veškerém divadelním počínání prostřednictvím časopisu Dokořán a zvát vás na mimořádné akce za zvýhodněnou cenu. Ta je podstatná už při samotné koupi abonmá, protože je oproti přímému nákupu vstupenek na pokladně či na internetu bezmála o 180 Kč levnější. Přijďte s námi sdílet nevšední chvíle a nezapomenutelné zážitky!

ČINOHERNÍ SCÉNA

Andrew Bovell

VÝKRÍKY DO TMY

psychologický thriller o sexu, lžích a tajnostech
Mimořádně vzrušující hra jednoho z nejuznávanějších australských dramatiků a filmových scenáristů současnosti prošla s velkým ohlasem newyorskou Broadwayí i londýnským West Endem. Dočkala se také úspěšné filmové adaptace. Důvtipná forma této napínavé, psychologicky laděné tragikomedie těžší z permanentní konfrontace rozličných úhlů pohledu v několika souběžných liniích. Postupně skládá portréty a vzájemně jen domněle nesouvisějící výseky ze života devíti postav – dvou manželských párů, muže obviněného ze zločinu, neurotické psycholožky, jejího manžela, její pacientky, jakož i jednoho osamělého muže, jenž byl kdysi pacientčíným snoubencem, v mozaiku plnou překvapivých zvrátů, scelenou souhrou okolností ve strhující koncert jdoucí až na dřeň vztahů mezi pohlavími, ve drama lidí, mužů a žen, pevně lapených do sítě vášní, tajností, lží, sexu a smrti. Vypráví o chybách, které děláme, a o následcích, které si za ně odnášíme. A důrazem na absenci důvěry a lásky poukazuje právě na jejich nezbytnost a potřebnost v našich životech.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Pavla Vitázková, Petr Štěpán, Markéta Sedláčková, Viktor Skála, Lenka Janíková, Martin Havelka, Eva Ventrubová, Tomáš Sagher, Robert Jícha, Tereza Škodová a Bohumil Vitula.

ČINOHERNÍ SCÉNA

Jaroslav Žák – Hana Burešová

ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA

hudební komedie ze života študáků a kantorů

„Co je štěstí? Muška jenom zlatá!“ „Teď vám ná-zorně předvedu, jak se básník stává trpaslíkem.“ „Snědl jsem párek nevalné chuti a nepřišlo mi volno.“ „Ich habe gesagt!“ Tyto vpravdě kultovní hlášky pocházejí – jak všichni cititelé české filmové klasiky dobře ví – z legendárního snímku Martina Friče *Škola základ života*. Již méně je známý fakt, že filmový scénář vznikl na základě divadelní komedie, kterou na výzvu E. F. Buriana napsal středoškolský učitel Jaroslav Žák. A ten vycházel z vlastní humoristické prózy *Študáci a kantorů*, jež se těšila u dobových čtenářů mimořádnému ohlasu. A tak lze dnes říct, že Žákovy neopakovatelné postavičky „študáků“ a „kantorů“ – stejně jako autorovo laskavě ironické vidění školy coby sportovního zápasu – jsou pravem nesmrtelné. Ba dokonce lze tvrdit, že dokud bude existovat škola, budou platit i brilantní a hluboce vtipné Žákovy postřehy o ní. Žákova divadelní verze se stala rovněž základem adaptace Hany Burešové; jsou do ní navíc dějově zakomponovány populární písničky

třicátých let, které v inscenaci živě hraje a zpívá studentská kapela. S humorem i nadsázkou jsou tu nahlíženy typické školní situace, zobrazující „věčný boj“ študáků a kantorů, mezi nimiž poznáváme povědomé typy a charaktery prostředí nejen školního, ale vůbec českého.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Milan Němec, Viktor Skála, Igor Ondříček, Vojtěch Blahuta, Alan Novotný, Hana Holišová, Ivana Skálová, Lenka Janíková, Jan Mazák, Zdeněk Junák, Ladislav Kolář, Martin Havelka, Ivana Vaňková, Irena Konvalinová, Karel Mišurec, Josef Jurásek, Zdeněk Bureš.

HUDEBNÍ SCÉNA

Fred Ebb & Bob Fosse, John Kander

CHICAGO

krimi muzikál podle hry Chicago od Maurine Dallas Watkins

Muzikál *Chicago* má všechno, co činí broadwayské produkce výjimečnými – až pohádkový příběh o slávě, štěstí, kráse, bohatství a láskách, to vše propojeno nesmrtelnými hity doprovázenými dech beroucími tanečními čísly. Bylo jen otázkou času, kdy se toto fenomenální dílo vrátí na naše jeviště. Jeho česká premiéra se totiž konala právě v Divadle bratří Mrštíků v roce 1978, tedy tři roky po své americké premiéře. Satirický muzikál, kritizující zkorumpovanou a zločinnou a jazzem prodchnutou společnost dvacátých let v Chicagu podle hry Maurine Dallas Watkinsové napsali Bob Fosse a Fred Ebb s hudbou Johna Kandra. Hlavní postavy, vražedkyně a po slávě toužící krásky Velma Kellyová a Roxie Hartová, se setkávají v ženské věznici a s pomocí proslulého advokáta Billyho Flynna zde všemi (především ženskými) zbraněmi bojují o přední stránky novin a titul „vražedkyně týdne“. Jiskřivý humor, humorná nadsázka i vzrušivá atmosféra v muzikálu plném jazzu!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Svetlana Slováková nebo Ivana Vaňková, Radka Coufalová nebo Ivana Skálová, Petr Gazdík nebo Dušan Vitázek, Milan Němec nebo Lukáš Vlček, Alena Antalová nebo Markéta Sedláčková, Vojtěch Blahuta nebo Karel Škarka, Hana Holišová nebo Mária Lalková, Eva Jedličková nebo Hana Kovářiková, Lenka Janíková nebo Veronika Kloubková, Andrea Březinová nebo Johana Gazdíková, Jiří Mach nebo Aleš Slanina a další.

HUDEBNÍ SCÉNA

Frank Wildhorn, Leslie Bricusse

JEKYLL A HYDE

romantický muzikál

Není mnoho známějších a více vzrušujících příběhů, než je ten o Jekyllu a panu Hydeovi. Od roku 1886, kdy Robert Louis Stevenson publikoval svou novelu *Podivný případ doktora Jekylla a pana*

Hyde, vzrušuje tento příběh mysl autorů, čtenářů i diváků po celém světě. A není divu. Postihuje totiž v geniální metafoře odvěké tůňnutí lidstva k dobru i zlu a zápas, který mezi těmito dvěma póly v každém z nás probíhá. Dokáží-li však společně existovat, co se stane, jsou-li odděleny od sebe? A má doktor Jekyll šanci zvítězit nad svým druhým já, výlupekem všeho John Edwardem Hydem, který s ním naneštěstí sdílí totéž tělo? A co teprve když

Jekyll pochopí, že sérii tajemných vražd v jeho okolí má na svědomí právě jeho druhý já? Muzikál skladatele Franka Wildhorna a libretisty Leslie Bricusseho na toto téma slavil již velké úspěchy na newyorské Broadwayi i v řadě evropských států. Strhující příběh v ohromující dekoraci, výjimečné herecké a pěvecké příležitosti činí jeho uvedení v našem divadle, které se soustavně věnuje tomu nejvyššímu ze soudobého světového muzikálu, další mimořádnou příležitostí zažít to nejvýznamnější, co světové hudební divadlo současnosti nabízí.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Dušan Vitázek nebo Petr Gazdík, Ivana Vaňková nebo Viktória Matušová, Johana Gazdíková nebo Hana Holišová, Milan Němec nebo Karel Škarka, Ladislav Kolář nebo Milan Lindner, Miloslav Čížek, Jiří Mach nebo Aleš Slanina, Zdeněk Bureš nebo Jan Mazák, Lukáš Janota nebo Jakub Uličník, Jana Musilová nebo Marta Prokopová a další.

Předplatné pro pěkné podvečery má pohyblivý hrací den a začátky představení v 18.00 hodin.

Objednávky přijímá komerční oddělení divadla, Lidická 16, 602 00 Brno, tel.: 533 316 410.

Cena: 1.560,- Kč;

pro důchodce, studenty a držitele průkazů ZTP a ZTPP: 1.280,- Kč.

Předplatné lze zakoupit od 7. května 2012

každý všední den od 8.30 do 11.30 a od 12.00 do 16.00 hodin.

(Během prázdnin: po, út, čt, pá 10.00 – 14.00 hod., středa 9.00 – 16.30 hod.)

Abonmá lze objednávat i na <http://www.mdb.cz>.

2012/2013

KVĚTEN 2012

III. ROČNÍK FESTIVALU DIVADELNÍ SVĚT BRNO ČERVEN 2012

Maxim Gorkij Theater Berlin:
ROCCO A JEHO BRATŘI

Drama na motivy stejnojmenného slavného filmu Luchina Viscontiho z roku 1960 vypráví příběh o osudech pěti bratrů, kteří přicházejí z venkova do velkého města hledat obživu. Inscenace byla nominována na Cenu Fridricha Lufta v roce 2011, tvůrce Antú Romero Nunes získal Cenu Kurta Hübnera za režii.

Režie: Antú Romero Nunes

SKaGeN:

BERLIN ALEXANDERPLATZ

Hra, inspirovaná stejnojmenným románem Alfréda Döblina o osudech malého člověka v Německu v ponurém přelomu 20. a 30. let, je mnohvrstevnou koláží o podobách našeho světa a postavení jednoho obyčejného člověka uprostřed sociální mašinérie.

Režie: Barbara Serulus

Divadlo Aréna: **KUKURA**

Inscenace Martina Čičváka pojmenovaná kontroverzním způsobem dnešní stav kultury a divadla a je přímo inspirovaná osobností, postojem a působením Juraje Kukury; člověka, herce a divadelního ředitele.

Režie: Rastislav Ballek

Dejvické divadlo:

MUŽ BEZ MINULOSTI

Antero Lujanen procitne a zjistí, že si nepamatuje, jak se jmenuje, kde pracuje, zdali je ženatý, zkrátka nic. Divadelní adaptace filmového scénáře finského režiséra a scénaristy Akiho Kaurismäkiho přinesla dvě Ceny Alfréda Radoka – v kategorii Inscenace roku 2010 a Nejlepší herecký výkon roku 2010 (David Novotný).

Režie: Miroslav Krobot

VSTUPENKY ON-LINE na www.mdb.cz

Jaroslav Vostrý: **TŘI V TOM**

Italská komedie dell'arte patří mezi oblíbené žánry divadla již od 16. století. Jde o žánr založený na improvizaci, nadsázce a různých ztřeštěnostech, plný vtípů a gagů, které mezi sebou rozehrávají ustálené postavy: – lakotní starci, vdavekchtivé vdovy, pobláznění sluhové, zamilovaní mladíci, nejvíce dívky či zmatení učenci. V roce 1978 napsal pro Činoherní klub komedii, ctící tento žánr, uznávaný divadelní teoretik, kritik a historik Jaroslav Vostrý, který měl ovšem v politických důvodů zákaz činnosti. Proto se hra *Tři v tom* objevila na jevišti připisována autoru Jiřímu Menzelovi, který ji režíroval a v roce 1981 převedl i do filmové podoby. Na jevišti Činoherního klubu šlo o jednu z nejslavnějších inscenací, která byla na repertoáru téměř devět let.

Rozkošný příběh, na jehož začátku se setkáváme se třemi mladými dámmi, které se vinou svých nápadníků dostaly do překerní situace, prostě „jsou v tom“, je plný bláznivých situací, v nichž se trojice milenců pokouší dostat k sobě i přes nevělu rodičů a osudu.

Režie: Antonín Procházka

Hrají: Zdeněk Junák, Hana Holíšová, Hana Kovářková, Tereza Martinková, Petr Štěpán, Jiří Mach nebo Lukáš Janota, Michal Isteník, Jakub Przebinda nebo Vojtěch Blahuta, Milan Němec, Jakub Uličník, Zdeněk Bureš.

Pierre Corneille: **CID**

Jeden ze základních kamenů klasického dramatu v dějinách divadla námětově čerpá svůj úžasně strhující příběh ze španělských rytířských románů. Láska Jímény a dona Rodriga spje ke šťastnému závěru se sňatkem, ale situace se nečekaně zkomplikuje. Jíménin otec totiž urazí otce Rodrigova a Rodrigo mstí otcovu pohaněnou čest: v souboji hraběte zabije. Jíména žádá Rodrigovu hlavu, podřizuje lásku vůli a požadavku rodové cti. Rodrigo však vybojuje Španělsku důležité vítězství nad Maury a získává čestný přídomek Cid (pán), jakož i panovníkovu přízeň za své zásluhy o stát. Jíména nicméně trvá na potrestání muže, který zabil jejího otce, přestože jej miluje... Pod kůží se vtrající dramatický účinek scén, oplývajících velkolepým a přitom zcela logickým patosem, roste z mistrovské výstavby děje, který se točí kolem konfliktu lásky a cti, vášně a vůle a nutí jak Rodriga, tak Jíménu volit mezi vzájemnou láskou a povinností vůči rodině a státu. Zvítězí povinnost, rodová a osobní čest spolu s vyššími a nadosobními zájmy nad individuálními citem, který nazýváme láskou? To se dozvíme až v samotném závěru tohoto mimořádného díla. Corneillovo skvostné básnické drama (staré bezmála čtyři století) tak může v naší době, prosáklé od teorie po praxi egoismem, době, kdy pojmý povinnost a čest zplaněly k bezobzámnosti, rezonovat myšlenkami nejen provokativními a potřebnými, ale i nezbytně krásně podvrtnými.

Režie: Roman Polák

Hrají: Viktor Skála, Pavla Vitázková, Zdeněk Junák, Petr Štěpán, Jiří Mach, Lukáš Janota, Jaroslav Matějka, Patrik Bořecký, Evelína Kachlířová, Irena Konvalinová, Miroslava Kolářová a další.

Robin Hawdon: **DOKONALÁ SVATBA**

Bill s Ráchel se budou brát. Oba se na svatbu velice těší. Jenže ráno před obřadem se Bill probudí v posteli po noci, kterou si nepamatuje, s dívkou, kterou si nepamatuje, a navíc si ani nepamatuje, co se mezi nimi dělo – a dívka říká, že leccos. Nezbyvá než jí okamžitě ukryt do koupelny a za vydátelne pomoci svědka Toma a nebohé, do věci omylem zapletené pokojské Julie, se pokusit vše utajit před nevěstou a její matkou... Skvostná klasická situáční komedie, při níž se báječně pobavíte!

Režie: Stano Slovák

Hrají: Lenka Janíková nebo Svetlana Slováková, Milan Němec, Petr Štěpán, Hana Holíšová, Lucie Zedníčková, Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš.

Sofokles: **OIDIPUS KRÁL**

Geniální dílo z doby před dvěma a půl tisíci lety bývá pokládáno za nejdokonalejší antickou tragédii vůbec a tvoří jeden z vrcholů světového dramatu všech dob: plnokrevně vášnivý a vpravdě nadčasový příběh o zločinu a trestu, vině, sebepoznání a odpovědnosti nabízející mimořádné herecké příležitosti. Thébský vladař Oidipus pátrá po příčině, pro kterou Théby sužuje mor; podle deltské věštby jde o boží trest za nepotrestanou vraždu předchozího krále Laia. Oidipus, rozhodnutý odhalit pravdu a vykonat pomstu, objevuje krutou minulost a při jejím poznání prohlédnuv a poznáv pravdu, sám oslepe. Příběh Oidipa je příběhem o síle osudu, naplňujícího se právě skrze skutky, jimiž se mu lidé snaží vyhnout. Příběhem jedince, který platí za zločin proti řádu, ačkoliv tento zločin spáchal nejen nevědomky, ale dokonce proti racionální vůli své i všech ostatních zúčastněných. *Oidipus Král* však není pouze dramatickou analýzou individuálního svědomí, obsahuje i úžasný sociální rozměr. Třebaže byl ústřední a prvotní zločin spáchán bezděky, stal se reálným narušením rovnováhy řádu světa. A je neodkladnou povinností Oidipa jako vladaře tuto rovnováhu opět nastolit, a to i za cenu sebezničení. Sofokles vytvořil věčně naléhavě rezonující drama o dialektice života člověka a univerza, které může být vůči jedinci nesmírně kruté, nikdy se však nesmí stát panstvím náhody a zvěle.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Mach, Ivana Vaňková, Viktor Skála, Josef Jurásek, Jan Mazák, Michal Isteník, Jaroslav Matějka, Zdeněk Bureš, Miroslava Kolářová, Irena Konvalinová, Kateřina Krejčová, Tereza Martinková, Martin Křížka, Karel Škarka, Jakub Uličník a další.

Milan Uhde, Miloš Štědroň, Leoš Kuba:

DIVÁ BÁRA

Milan Uhde a Miloš Štědroň jsou nesporně nestory (nejen) brněnského muzikálu – od legendární *Balady pro banditu* až po dvojici muzikálových titulů pro Městské divadlo Brno: *Nana* a *Červený a černý*. Po zmíněných dvou muzikálech na témata z klasické světové literatury zvolili nyní, společně s dalším hudebním skladatelem Leošem Kubou, námět z literatury české – *Divou Báru* Boženy Němcové. Libretista Milan Uhde se mimo jiné inspiroval i tragickými osudy samotné autorky, kterou celoživotně provázela netolerance, strach

PROGRAM KVĚTEN

Činoherní scéna

1.5. út	19.30	Tři v tom	E2
2.5. st	19.30	Zkrocení zlé ženy	
3.5. čt	19.30	Cid	A4
4.5. pá	19.30	Dokonalá svatba	
5.5. so	19.30	Dokonalá svatba	
6.5. ne	19.30	Oidipus král	T2012
7.5. po	19.30	Oidipus král	Z2012
8.5. út	19.30	Cid	C2
9.5. st	19.30	Tři v tom	AB3
10.5. čt	19.30	Tři v tom	AB4
11.5. pá	19.30	Tři v tom	E5
12.5. so	19.30	Tři v tom	AB6
13.5. ne	19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
14.5. po	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	P18
15.5. út	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	PPP
16.5. st	19.30	My Fair Lady (ze Zelnáku)	
17.5. čt	18.00	My Fair Lady (ze Zelnáku)	
18.5. pá	19.30	Tři v tom	C5
20.5. ne	19.30	Tři v tom	D
21.5. po	19.30	Tři v tom	AB1
22.5. út	19.30	Tři v tom	AB2
23.5. st	19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
24.5. čt	19.30	Tři v tom	A4
25.5. pá	19.30	Tři v tom	AB5
26.5. so	19.30	Tři v tom	A6
27.5. ne	19.30	Tři v tom	E7
28.5. po	19.30	Charleyova teta	
29.5. út	19.30	Tři v tom	C2
30.5. st	19.30	Charleyova teta	
31.5. čt	19.30	Tři v tom	C4

Hudební scéna

1.5. út	19.30	Divá Bára	A2/AB2
4.5. pá	19.30	Ptákoviny podle Aristofana	
9.5. st	19.30	Mozart!	
10.5. čt	18.00	Mozart!	
11.5. pá	18.00	Mozart!	
13.5. ne	19.30	Jméno růže	A2012/M2012
14.5. po	19.30	Jméno růže	R2012/X2012
15.5. út	18.00	Jméno růže	PP1
18.5. pá	19.30	Jekyll a Hyde	
19.5. so	15.00	Jekyll a Hyde	
19.5. so	19.30	Jekyll a Hyde	
20.5. ne	18.00	Jekyll a Hyde	

Mozart!

*Ptákoviny
podle Aristofana*

PROGRAM ČERVEN

Činoherní scéna

1.6. pá	19.30	Tři v tom	
3.6. ne	18.00	Charleyova teta	
4.6. po	19.30	Charleyova teta	
5.6. út	18.00	My Fair Lady (Ze Zelňáku)	
6.6. st	19.30	My Fair Lady (Ze Zelňáku)	
7.6. čt	18.00	My Fair Lady (Ze Zelňáku)	
10.6. ne	20.00	Berlin Alexanderplatz	Divadlo SKaGeN
12.6. út	19.30	Cid	E2
13.6. st	20.00	Kukura	Divadlo Aréna
14.6. čt	20.00	Muž bez minulosti	Dejvické divadlo
17.6. ne	19.30	Tři v tom	
18.6. po	19.30	Tři v tom	A3
19.6. út	19.30	Tři v tom	A2
20.6. st	18.00	Brouk v hlavě	zadáno
21.6. čt	18.00	Brouk v hlavě	

Hudební scéna

1.6. pá	14.00	Pokrevní bratři	
1.6. pá	19.30	Pokrevní bratři	C5/E5
2.6. so	19.30	Pokrevní bratři	P
3.6. ne	19.30	Pokrevní bratři	D/E7
4.6. po	19.30	Pokrevní bratři	A1/AB1
5.6. út	19.30	Pokrevní bratři	A2/AB2
6.6. st	19.30	Pokrevní bratři	A3/AB3
7.6. čt	19.30	Pokrevní bratři	A4/AB4
9.6. so	19.00	Rocco a jeho bratři	Maxim Gorki Theater
11.6. po	20.00	Divá Bára	
13.6. st	18.00	Divá Bára	
16.6. so		Průvod masek	
17.6. ne	18.00	Pokrevní bratři	
18.6. po	18.00	Pokrevní bratři	
19.6. út	19.30	Pokrevní bratři	C2/E2
20.6. st	19.30	Pokrevní bratři	
21.6. čt	19.30	Pokrevní bratři	C4
22.6. pá	19.30	Pokrevní bratři	A5/AB5
23.6. so	19.30	Pokrevní bratři	A6/AB6
24.6. ne	18.00	Pokrevní bratři	
25.6. po	19.30	Pokrevní bratři	
26.6. út	19.30	Pokrevní bratři	
27.6. st	19.30	Pokrevní bratři	

BISKUPSKÝ DVŮR 2012

23.6. so	20.30	Baron Trenck	
24.6. ne	20.30	Baron Trenck	
25.6. po	20.30	Baron Trenck	
26.6. út	20.30	Baron Trenck	
27.6. st	20.30	Baron Trenck	
28.6. čt	20.30	Baron Trenck	
30.6. so	20.30	Koločava	
2.6. po	20.30	Zkrocení zlé ženy	
3.7. út	20.30	Zkrocení zlé ženy	
4.7. st	20.30	Zkrocení zlé ženy	
6.7. pá	20.30	Baron Trenck	
7.7. so	20.30	Baron Trenck	
8.7. ne	20.30	Baron Trenck	

Upozornění pro stávající abonenty:

Vážení předplatitelé, dovolujeme si Vás upozornit na změnu v repertoáru. Vzhledem k podmínkám při vyjednávání o autorských právech jsme museli učinit změnu v nasazení inscenací. Proto uvedeme muzikál *Pokrevní bratři* již v této sezoně a druhý díl *Osudové komedie - Očistec* přesouváme do sezony 2012/2013. Děkujeme za pochopení.

a nepochopení. Výsledkem je velké drama, ve kterém Bára bojuje za právo na svobodnou existenci a na štěstí, i za právo své kamarádky Elišky, nucené do sňatku s nemilovaným mužem, s nedůvěrou a nepřátelstvím celé obce – být pohnutky jednotlivých vesničanů jsou rozdílné, což Uhde ve svém scénáři mistrně rozkryvá. Bohatý příběh logicky korunuje i nenápadný, ale o to silnější milostný motiv vztahu Báry k myslivci.

Režie: Juraj Nvota

Hrají: Andrea Březinová, Vojtěch Blahuta, Stanislav Slovák nebo Dušan Vitázek, Marta Prokopová, Aleš Slanina, Igor Ondříček, Jana Musilová, Jan Mazák, Lenka Janíková, Ladislav Kolář, Viktor Skála, Lenka Bartolšicová a další.

Jiří Žáček, Zdenek Merta:

PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA

Řecký dramatik Aristofanés je pro svůj ostrý vtip a odvahu tnout do živého bez ohledu na to, koho z momentálních společenských „elit“ a „celebrit“ si pohrněvá, právem zván praotcem všech satiriků. Přestože jsou jeho hry více než 2400 let staré, jsou ve své velikolepé společenské kritičnosti stále inspirující. Zřejmě nejznámější a neúspěšnější adaptaci v Čechách je přepis *Ptáků* básníka Jiřího Žáčka *Ptákoviny podle Aristofana*, jeden z ojedinělých počinů českého satirického divadla 80. let. Žáček svou značně volnou adaptaci Aristofanových *Ptáků* tehdy komentoval větou: „*Na případnou námitku, že tohle už je jiná hra než Ptáci, mohu odpovědět protinámitkou, že i svět se od Aristofanových dob poněkud změnil.*“ Jde o text, který má pro Městské divadlo takřkajíc historický význam – při jeho inscenaci se v těsně předrevolučním Národním divadle poprvé sešli režisér Stanislav Moša a hudební skladatel Zdenek Merta. Nyní se k patričně aktualizovanému a revidovanému textu vracejí, aby se opět pokusili (Žáčkovými slovy) „*vyvolat ducha lidové taškařice s její živelnou hravostí, plebejskou neuctivostí a humornou nadsázkou.*“ Neboť: „*Staré se tváří jako nové, /což mění leda kolorit./ Vždycky se sčuchnou vyztřkove/ a usadí se u kory!*“

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Martin Havelka, Rastislav Gajdoš nebo Tomáš Sagher, Jan Mazák nebo Karel Mišurec, Dušan Vitázek, Johana Gazdíkova nebo Tereza Martinková, Libuše Bartošková nebo Martina Severová, Jiří Mach nebo Jakub Przebinda, Michal Isteník, Alan Novotný nebo Aleš Slanina, Svetlana Slovákova, Ivana Skálová nebo Pavla Vitázková, Zlana Herfortová nebo Markéta Sedláčková, Ladislav Kolář, Igor Ondříček nebo Viktor Skála, Jaroslav Matějka, Zdeněk Junák, Lukáš Vlček, Mária Lalková, Vojtěch Blahuta, Eva Jedličková a další.

Michael Kunze, Sylvester Levay: **MOZART!**

Z pera neúspěšnějšího evropského libretisty Michaela Kunzeho a amerického skladatele Sylvestera Levaye pochází muzikál, který, jak už sám název napovídá, je příběhem slavného skladatele; příběhem o snaze osobodit se z pout konvencí, o touze po tvůrčí svobodě. Nekonečný boj génia s průměrností je pak v inscenaci zosobněn záračným dítětem, s nímž je umělec během svého života neustále konfrontován. Perfektní figurka v rokokové róbě oproti člověku s dredy, v džmách

a kožené bundě, který hraje karty, holduje alkoholu, miluje, sní a pere se o svou svobodu... Brilantní kus zaujme pop-rockovou hudbou; melodicky vděčné a dobře zapamatovatelné pasáže střídají strhující sborové scény. Po stránce herecké dokáže pak inscenace vytěžit z talentovaných herců brněnské scény to nejlepší. Z celého představení doslova prýští taková síla, že při závěrečných ovacích onen triumf dokonalosti pocítíte na vlastní kůži.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Aleš Slanina nebo Dušan Vitázek, Jan Ježek, Marta Prokopová nebo Ivana Skálová, Petr Gazdík nebo Jiří Mach, Jan Apolenář nebo Lukáš Vlček, Johana Gazdíkova nebo Hana Holíšová, Jana Musilová nebo Markéta Sedláčková, Kateřina Krejčová nebo Lucie Šauerová, Tereza Martinková nebo Svetlana Slovákova, Eva Jedličková nebo Andrea Březinová, Rastislav Gajdoš nebo Tomáš Sagher, Milan Němec nebo Jakub Przebinda a další.

Umberto Eco: **JMÉNO RŮŽE**

Františkánský bratr William z Baskervillu spolu se svým žákem, mladým novicem Adsonem z Melku opatrá po okolnostech záhadných úmrtí, k nimž dochází během několika listopadových dnů roku 1327 v jednom nejmenovaném opatství v Itálii a které úzce souvisí s největší knihovnou tehdejšího křesťanského světa. Chce-li William z Baskervillu přijít záhadě na kloub, musí se vzeprít autoritě církve, Svaté inkvizici i čelit temnému spiknutí mnichů v opatství, musí se zkrátka spolehnout jen na svůj důvtip a inteligenci... Vášnivým a magickým příběhem proniká divák do tajů středověké vzdělanosti i středověké politiky, do milostných vztahů, do věru hlubinných duchovních prožtí i smyslné rozkoše...

Režie: Petr Kracik

Hrají: Viktor Skála, Vojtěch Blahuta, Zdeněk Junák, Ladislav Kolář, Rastislav Gajdoš, Stano Slovák, Lukáš Vlček, Jaroslav Matějka, Michal Nevečný, Miloslav Čížek, Igor Ondříček, Jiří Mach, Martin Havelka, Radek Láska a další.

Frank Wildhorn, Leslie Bricusse: **JEKYLL A HYDE**

Od roku 1886, kdy Robert Louis Stevenson publikoval svou novelu *Podivný případ doktora Jekylla a pana Hyde*, vzrůstaje tento příběh mysl autorů, čtenářů i diváků po celém světě. Postihuje totiž v geniální metafoře odvěkě tluhnutí lidstva k dobru i zlu a zápas, který mezi těmito dvěma póly v každém z nás probíhá. Má doktor Jekyll šanci zvítězit nad svým druhým já, výlupekem všeho zla Edwardem Hydem, který s ním naneštěstí sdílí totéž tělo? Muzikál skladatele Franka Wildhorna a libretisty Leslie Bricusseho na toto téma slavil již velké úspěchy po celém světě. Strhující příběh v ohromující dekoraci, výjimečné herecké a pěvecké přiležitosti činí z jeho uvedení v našem divadle další mimořádnou příležitost zažít to nejnámennější, co světové hudební divadlo současnosti nabízí.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Petr Gazdík nebo Dušan Vitázek, Ivana Vaňková nebo Viktoriia Matušovová, Johana Gazdíkova nebo Hana Holíšová, Milan Němec nebo Karel Škarka, Ladislav Kolář nebo Milan Lindner a další.

V OSLNĚNÍ

RADKA COUFALOVÁ

Třiatřicetiletá Radka Coufalová je v angažmá Městského divadla Brno už víc než deset sezon. Za tu dobu si tady zahrála pestrou směsí charakterů od zřetěšených holek až po vznešené dámy. Byla nespoutanou Eržikou, baladickou Markétou Lazarovou, zprvu zakříknutou Sukie, roztomilou Cosettou, uctívanou i nenáviděnou Evitou, líbeznou Sněhurkou, kouzelnou chůvou Mary Poppins nebo vypočítavou mrchou Roxie Hartovou. Nejnověji se od března proměňuje v květinářku Lízu Dulinčkovou, kterou nastudovala pro obnovenou premiéru muzikálu *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*).

Viděla jste původní nastudování *My Fair Lady* ve vašem divadle?

Bohužel jsem to v tom kvantu představení u nás nestihla. Měla jsem k dispozici videozáznam s Markétou Sedláčkovou, kdysi jsem viděla i film s Audrey Hepburnovou. Písničky z muzikálu jsem znala dvě, *Chci jen někde svůj plácek mít* a *Spát, spát*, kterou jsem před pár lety zpívala v angličtině při zájezdu našeho divadla ve Španělsku.

Co pro vás bylo při zkoušení nejtěžší?

Hlavně to byl závod s časem, protože na celý

muzikál byl prakticky jen týden. V provozu našeho divadla se to bralo vlastně jako záskoková věc, takže se přípravě nemohla věnovat stejná doba jako normální premiéře. Bylo tak jen několik zkoušek v generálkovém týdnu a pak už rovnou premiéra.

Radila jste se s některou kolegyní, které hrají stejnou roli už skoro třináct let?

Nabídla se mně Markéta Sedláčková, že jí můžu kdykoliv zavolat a poradit se. Na jednu zkoušku se přišla i sama podívat a řekla mi spíš takové ty technické věci na jevišti. Vzpomínám si, že já jsem takhle podobně kdysi zaskočovala Hanu Holišovou do role Sukie v *Čarodějkách*, když zaskakovala za Alenuk Antalovou, která otěhotněla.

Nebojíte se právě srovnání s těmito už „ostřílenými“ Lízami?

Tím se rozhodně nezabývám, protože to bych na jeviště nemohla ani vylézt. Ale vím, že jsou diváci, kteří už *My Fair Lady* viděli několikrát nebo jsou fandové určité herečky, a ti pochopitelně srovnávat budou.

Role Lízy nabízí dvě odlišné polohy. Je vám lépe jako nevzdělané pouliční květinářce nebo vznešené dámě?

To nejde říct. Baví mě vývoj postavy od za-

*V muzikálu
My Fair Lady,
režie: Stanislav Moša*

čátku do konce. Mám už přes třicet, takže nemůžu pořád jenom tak nespoutaně skotačit po jevišti, musím už být občas i trochu za dámu. *(smích)* Běžně v životě mě na to totiž moc neužije. Ale právě na jevišti si užívám, když mě hezky učešou, nalíčí a navlíknou krásné šaty. U Lízy se mi líbí právě ta její proměna z ošklivého káčátka ve vznešenou dámu. Kdybych tam byla od začátku krásná, tak by mě to tolik nebavilo. Takovou rolí je třeba Cosetta v *Bídnicích*.

Máte v muzikálu obzvlášť oblíbenou pasáž?

Takhle to neberu, baví mě celá hra. Navíc zatím po čtyřech odehraných reprízách nemám muzikál ještě dokonale zažitý. Těším se, že teprve postupem času si budu v roli objevovat nové a nové polohy.

Jak jste se jako rodilá Ostravačka popasovala s hantecem?

To byl pro mě asi největší oříšek. Dá se říct, že úvodní tři scény muzikálu mi daly v přípravě zabrat nejvíc. Snažila jsem se hantec si hodně naposlouchat, naučit se akcent, aby to celé znělo co nejděleji. Zajistila jsem si na to i odborného poradce. Dovedu si totiž představit sebe, kdybych jako Ostravačka seděla v divadle a nějaká herečka odjinud se na jevišti pokoušela napodobit ostravštinu. To bych asi byla úplně běsná! *(smích)* Nevím, jak mě v tomto směru Brňáci přijmou, ale snad jsem je nezklamala.

Profesora Higginse hraje nově Petr Štěpán. Pokolikáté už spolu takto „partneříte“?

Petr Štěpán byl vlastně můj vůbec první jevištní partner. Tančila jsem s ním jako Graziella ve *West Side Story*, v *Koločavě* jsme byli Eržikou a Nikolou Šuhajem. Potom jsme se

ská skončí oficiálně až příští rok v lednu, kdy budu Jiříčkovi tři roky. Do té doby mám možnost některou práci odmítnout, ale zatím jsem ani jednu neřekla ne. Třeba muzikál *Chicago* jsem brala jako zatím svůj vrchol kariéry, když bych to tak měla říct. Roxie je úplně odlišný charakter holky, než jsem já, takže o to víc mě tyto mrchy baví hrát.

Radka Coufalová:

Užívám si, když jsem za dámu. Aspoň na jevišti.

potkali třeba v *Charleyově tetě*, v *Čarodějkách*... S Petrem jsme navíc kamarádi, loni v létě jsme třeba byli i s rodinami na společné dovolené v Bulharsku.

Jste vlastně pořád ještě na mateřské dovolené, ale přitom jste předtím nazkoušela i takové „klády“ jako Kateřinu ve Zkrocení zlé ženy nebo Roxie Hartovou v Chicagu. Jak to šlo skloubit?

To bylo ale jenom proto, že takové role se prostě nedaly odmítnout! Jinak mně mateř-

Zrovna na muzikál Chicago jste se navíc zcela podívat i do Londýna. Jak se vám tam líbí?

Technicky to bylo naprosto dokonalé, ale přiznám se, že po herecké stránce pro mě trochu chladné a bez prožitku. Objevila jsem v tom u některých hereček trochu must, podle kterého jedou všechny tyhle typy rolí. Navíc představitelka Roxie byla takový pětačtyřicetiletý díblík, což už se mně zdálo pro tuto postavu za zenitem. Musím říct, že daleko víc

nás v Londýně s Jirkou (*herec Jiří Mach, manžel Radky Coufalové – pozn. aut.*) zaujal muzikál *Wicked*. Ten nás totálně nadchl od výpravy přes choreografii a režii až po herecké výkony. Fantastické pěvecké party tam má hlavně čarodějnice Elphaba. Na tuto roli bych si snad někdy i myslela... Ale u nás tento pohádkový příběh není tak známý, takže se bojím, že by to tolik nerezonovalo.

Ve Zkrocení zlé ženy jste se zase mohla „vyblbnout“ díky zvolené koncepci režiséra Stana Slováka s množstvím gagů, komických situací a improvizací. Je vám toto blížké?

Ohromně! Improvizace je vzácné koření. V divadlech na Západě neslýchaná věc, o to víc si vážím svobody na prknech Městského divadla. Miluju, když se stane něco nečekaného a musím na to zareagovat, vyřešit situaci. To je ten adrenalin, který mě baví. Když herec zvládne vybruslit z průšvihů, posunuje ho to.

Jste bavič i v životě?

Jenom v rodinném kruhu. Dobrým bavičem se musí člověk narodit. Nesnáším typy lidí, a nemusí to být jen herci, kteří přijdou někam do společnosti, kde je ostatní neznají, a mají potřebu všem okolo dávat najevo, že oni jsou ti „umělci“. Na takové chování jsem doslova alergická! Odmalička mně maminka vštěpovala, že lidé, kteří toho nejvíc umí, jsou nejskromnější. A v tom jsem byla taky vychovaná. ***Měla jste poslední dobou čas i na vašeho oblíbeného koníčka – malování?***

Snažila jsem se. Na podzim bych chtěla uspořádat výstavu svých obrázků. Jirka mně doma navrtal poličky a udělal takový krásný výtvarný koutek. Tak už se těším, až si tam k té své lampičce sednu, do uší si pustím *Hrdého Budžese* s Bárou Hrzánovou, kterou miluju, a budu si malovat...

Autor: Lenka Suchá

Foto: jeř Kratochvíl

Vimberto Eco
Jméno růže

Režie: Petr Kracik

13. - 15. KVĚTNA 2012

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCĚNĚ

DIVÁ BÁRA V BRNĚ – MUZIKÁL VSKUTKU NÁRODNÍ

Dramatik Milan Uhde je spolu se skladatelem Milošem Štědroneš znám jako autor *Balady pro banditu* (1975). Toto stěžejní hudebně-dramatické dílo divadla Husa na provázku (vlastně Na provázku – jméno husa bylo likvidováno, vždyť nám vládl Gustáv Husák) na motivy Ivana Olbrachta – *Nikola Šuhaj loupežník* se stalo nesmírně oblíbeným především mezi mládeží, že po zfilmování Vladimírem Sísem v roce 1978 se písničky z muzikálu zpívaly snad u všech táborových ohňů. Nikdo však nesměl vědět, že libreto napsal „nepřítel lidu“ Milan Uhde. Autorství na sebe vzal Zdeněk Pospíšil. Uhde jako redaktor zajímavého časopisu Host do domu udržel při životě toto „skácelovské“ periodikum až do roku 1970, kdy byly všechny snahy o svobodné myšlení u nás umlčeny. V roce 1971 se ale Uhdemu povedl husarský kousek, když v Rudém právu, tiskovém orgánu KSČ, uveřejnil svůj svobodomyšlný názor na poslání literatury a občanská práva. Za to byl samozřejmě potrestán. Už žádná tvorba, žádné divadlo. Je dobré se o této Uhdého cestě životem zmínit právě pro pochopení jeho příklonu k dílu Boženy Němcové a k *Divé Báře* zvlášť. Uhde byl a je stejně energický a vždy běžící za svými ideály, představami, za svým přesvědčením, jako jeho *Divá Bára*, kterou na rozdíl od Němcové selanky přetvořil ve svébytnou dramatickou postavu.

Pakliže Milan Uhde (nevím už kde) zveřejnil své životní krédo: „Být sám sebou a odpovídat za to“, potom se zdá, že Bára v podání Němcové a stejně Bára v Uhdého verzi se řídila právě tímto krédem. Je originální a neopakovatelná, divoká a nezvladatelná. Když člověk poslouchá Uhdého, jak mluví o svém díle, jak se umí zapálit a jeho hlas hřmí, tak si musí říct – je to taková velikánská divá Bára v mužském a mužném podání... Není tedy divu, že si autor s tématem Boženy Němcové dlouho pohrával, až nakonec vznikl tvar muzikálového libreta. Ke spolupráci přizval svého dlouholetého přítele a muzikanta

Miloše Štědroneš a ještě Leoše Kubu, který byl žákem profesora Štědroneš na JAMU a podílel se už na aranžmá předešlých muzikálů této dvojice, *Nana a Červený a černý*.

Městské divadlo v Brně pravidelně uvádí kromě světových, dá se říct „hitových“ muzikálů, i původní tvorbu. Jsou to díla principála divadla Stanislava Moši (většinou s hudbou Zdenka Merty), ale kupříkladu i dva zmíněné úspěšné tituly Uhdého a Štědroneš. *Nana i Červený a černý* jsou díla vytvořená na základě světové literární tvorby. Oba francouzské náměty autorská dvojice zpracovala na vysoké profesionální úrovni.

Najednou je tu *Divá Bára*. Ryze česká, přesněji možná ryze středoevropská, vždyť ten příběh se mohl odehrát někde na Moravě, na Slovensku nebo v české kotlině. Je zde pulzující život naší vesnice někdy v biedermeieru v C a K monarchii. Je to příběh, který jako současný popsala, odpozorovala, vymyslela Božena Němcová. A nejlépe mu rozumíme právě zde, i když motivy, touhy i obavy v příběhu vyřčené mají všelidskou platnost. Ono češství, či slovanství, je cítit nejenom v hudbě, v choreografii, ale (a především) v libretu. Milan Uhde prostě umí na krátké ploše, prostřednictvím několika přesných dialogů stvořit plnokrevnou postavu. Ať už je to samotná hyperaktivní Bára (Andrea Březinová), chápatelář farář, který o sirotka pečuje (Jan

Mazák), nebo myslivec, přející a rozumný – asi do Báry zamilovaný – (Stanislav Slovák, kterému to moc slušelo, alternuje ho stejně dobře Dušan Vitázek). Režisér a herec Slovák byl u tohoto díla zároveň asistentem režie. Báře výborně sekunduje méně rozhodná, méně samostatná Eliška (Marta Prokopová). Starosta vesnice (Igor Ondříček) se svou ženou (Jana Musilová) dokázali na malém prostoru vytvořit plnohodnotné postavy těch, kteří se prostě o vesnici starají – a velmi těžce se rozhodují. Hezky zpracovaná i zahráná byla postava do Báry zamilovaného studiuse Ondřeje (Vojtěch Blahuta), důstojnost sama byl pak správce panství (kterého tak věrně popisuje Němcová) v podání Viktora Skály.

V dobrém muzikálu všechno do všeho zapadá jako puzzle. A z *Divé Báry* mám přesně takový pocit. Kromě pravdivě zahraničích a výborně zpívajících protagonistů je tady ještě sbor, jako vždy vysoce profesionální a pohybově i vokálně dobře vybavený. Choreografka Hana Litterová (profesí také režisérka, libretistka, dokonce i scénografka Národního divadla v Brně) vytvořila umné pohybové propojení moderního tance s lidovými prvky – třeba dětské hry, které hodně připomínaly Plickův národopisný film nasnímaný v třicátých letech na slovenské vesnici Helpa. Stejně tak přirozeně vyzněly lehce stylizované kostýmy Zuzany Štefunkové – Rusínové a scéna z prostých dřevěných bloků Tomáše Rusína. Hodně pomohly dotvořit atmosféru vizuální prvky s animacemi (Petr Hloušek a David Kachlír).

Ještě zde nebyla řeč o hudbě. Štědroň je zkušený muzikant, který má na svém kontě řadu významných inscenací. A Leoš Kuba – jeho žák a dnes známý jazzman, toho má i přes svůj mladší věk také hodně za sebou. Netuším, kolik vkladu do té hudby kdo má (ještě nezapomeňme na instrumentaci přímo pro nástrojové obsazení MdB, kterou má na svědomí Karel Cón). Výsledkem však je kompaktní muzikálový celek, ve kterém zní lidové nápěvy jako bychom je už mnohokrát slyšeli – a vedle toho moderní funky a cosi jako folkrockové balady. Ale i v té různosti je cítit neuvěřitelně jednotný rukopis. Nic nevy-

rušuje, naopak, hodně toho příjemně vzrušuje.

Zrodil se tedy nový muzikál. Díky brilantnímu obsazení i díky dramaturgii divadla (všestranný, pracovitý a inspirující Jan Šotkovský), ale hlavně díky koncepci Městského divadla v Brně, jež se nebojí uvádět nevyzkoušené tituly, vznikl titul dramatický, v závěru optimistický a vskutku národní.

Peter Stoličný,

www.musical-opereta.cz, 30. 3. 2012

V BRNĚ RESUSCITOVALI DIVOU BÁRU

Nejznámější a nejkvalitnější povídka Boženy Němcové se v Městském divadle Brno nyní stala muzikálem. Krátkou romantickou prózu *Divá Bára* přetavila známá autorská dvojice Milan Uhde a Miloš Štědroň ve spolupráci s dalším skladatelem a aranžérem Leošem Kubou do podoby vrstevnatého hudebního divadla.

Český muzikál už (často nezdařile) recykloval kdejakou romantickou literární předlohu či téma – trpké osudy Boženy Němcové v jednom propadáku nevyjímaje. Možná leckoho i nyní napadne, zda je vůbec po více než půldruhém století smysluplný transport díla nejlepší české spisovatelky na rozezpívané jeviště. Není třeba zpochybňovat dramatické kouzlo *Divé Báry*, tedy nadčasového příběhu společenského outsidera a xenofobní venkovské obce. Zvláště když jsou tady po ruce ještě další romantické propriety jako je Bářin nejasný původ, její pomyslné čarodějnické schopnosti a ve finále láska s panským myslivcem, který ji vyrve zlému davu, a tedy i předsudkům, s nimiž celý život hrdinka bojuje.

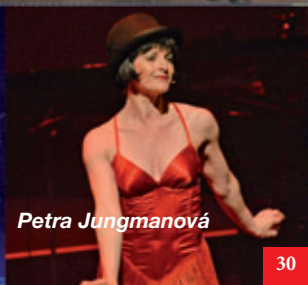
Libretista Uhde předlohu v konfliktech, situacích či osobách ještě více dramaticky zahusťl. Bára je tady nemanželské dítě Starosty odložené k pastýři Jakobovi, ve scénáři je připsána figura chasníka Pavla, který po Báře lační a jako odmítnutý nápadník se jí logicky mstí. Báru její nimrod nevytahuje z hořící márnice, ale oba jsou nakonec obcí před umrlčí komorou exkomunikování a jako dvojice svobodných lidí odcházejí hledat lásku a svůj nový život za hranice panství.

VÝTĚŽEK Z BENEFIČNÍHO
312.000
PRO NADAČNÍ FOND

Hana Holišová

Petra Jungmanová

*Roman Vojtek
a Helena Vondráčková*

**BENEFIČNÍ KONCERT
PRO DĚTSKOU ONKOLOGII**

HUDEBNÍ SCÉNA 30. BŘEZNA 2012

*Stáňa Martínková,
manažerka Křtka
s Ilonou Czákovou
a Robertem Jíchou*

*Ilona Czáková
a Roman Vojtek*

Robert Jícha

Lukáš Vlček

Zábavné drama

I tak je jasné, že tady nejde o žádnou lacinou parafrázi nebo obměnu originálu, ale funkční scenáristické dotvoření, které jistou bukoliku originálu posouvá směrem k pragmatičtějším dnešku i potřebám žánru. A právě nad tradičně vyprávěným muzikál s několika hity, vlezlou muzikou a trochou efektních tanečků chtělo tvůrčí duo Uhde-Štědroň (už natrvalo a často i nesprávně poměřované toliko s jejich nesmrtelnou *Baladou pro banditu*) svůj nejnovější opus povznést. Výsledkem je bezmála hudební lyricko-epická báseň, která nabízí dramatický příběh, ale zároveň chce a musí zůstat zábavným divadlem.

Plnotučnou podívanou tady ovšem modelují všechny scénické složky. Vedle scénáře je to hudba, která nabízí folklorní či kvazilidovou muziku, ale také folkrock nebo hudební plochy popového náteru. Divák si v tomto balení Němcové, jejíž jméno autoři bůhvíproč neuvádějí v záhlaví programu ani plakátu, přijde na své také ve zdařilé choreografii (Hana Litterová), v půvabných černobílých kostýmech (Zuzana Štefunková-Rusínová) nebo prostě, ale funkční scéně z čistých hoblovaných prken (Tomáš Rusín). Nádech biedermeierovské idylky tady jemně prostupuje třeba v celém pojetí folklorismu a třeba re-

konstrukci venkovské zábavy. A aby těch folklorních kudrlinek v notách a křepčení nebylo příliš, přijdou Uhdemu vhod také pohlavně nevybíravé písně Jana Jeníka z Bratřic. Jindy zase jako demytizaci možné selanky zatančí opilý zamilovaný správce nechtěnou panskou parodií na lidový čardáš. Slovenský režisér Juraj Nvota ve své inscenaci nerýsuje toliko jinakost a divokost mladé Báry, která je někdy obyčejným tvrdohlavým klackem. Zajímají ho zejména prokreslené srážky tmářské, podjaté venkovské society se svobodomyšlným a živlů se nebojícím děvčetem. Ale příznivci romantiky se nemusí bát. V nabídce je také dívčí duet Báry s Eliškou nebo do jímavých pohybů rozložené milostné setkání hrdinky s jejím myslivcem. Brněnská *Bára* je po všech stránkách vynalézavě a nad stávající současnou muzikálovou produkci trčící dílo.

Mohou za to také zajímavé herecké výkony. Začínající Andrea Březinová obhájila svoji Báru nejen svým fyzickým prototypem snědé černoooké divoženky. Na jevišti nese hereckou i pěveckou jistotu. O tom, že se v roli „otřískala“, a také o pohybové náročnosti partu svědčí viditelné modřiny na pažích i nohách. Skutečným překvapením je Aleš Slanina, který jako připsaný odmítaný Pavel

nejen polarizuje kýžené napětí, ale je opravdu živou figurou. Některé drobnější úlohy venkovanů tady podléhají černobílému barvení v duchu rozdělování dobrých a zlých, ale to je ostatně také ambice celého zajímavě zvládnutého kusu. Tvůrci muzikálu totiž re-suscitovali literaturu, aby publiku sdělili, že proti zkostrnatělým zvyklostem a předsudkům mají odvahu, vlastní názor a konečně nezištná láska vřdycky šanci. *Divá Bára* v Brně je příkladem inteligentního, po všech stránkách umně prokomponovaného divadla. Pro mnohé nebude zážitkem na první dobrou, ale jistě je, že tento původní muzikál publikum vede pryč od povrchního a pohodlně konzumovatelného kumštu.

*Luboš Mareček,
www.lidovky.cz, 5. 4. 2012*

RECENZE ČRo 3 – VLTAVA: DIVÁ BÁRA

Námět z prózy Boženy Němcové zpracoval libretista Milan Uhde s důrazem na stále aktuální téma netolerance a pronásledování, což jsou ostatně i témata známá z života slavné spisovatelky. Bára z jeho romantického muzikálu je obyčejná vesnická dívka, kvintesence mládí, jež je ještě motivováno vlastními touhami, ale už také ubíjeno nesná-

šenlivým okolím. Když je pod tlakem intrikujících vesničanů přinucena bojovat, tak jen za právo na obyčejné lidské štěstí, a to nejen pro sebe, ale třeba i pro nasmělou kamarádku Elišku, již vnucují nechtěného ženicha.

Ačkoliv do hry vstupuje také milostný motiv vztahu titulní hrdinky k myslivci, nejde o sentimentální banalitu pro davy. Autor hudby Miloš Štědroň ve spolupráci se svým někdejší žákem z Hudební fakulty JAMU Leošem Kubou propojili inspiraci v české folklorní tradici se současným hudebním výrazem. Nechybí tu několik chytlavých songů a vedle stylizovaného folkloru zazní také folkrock. Hostující režisér Juraj Nvota se pokusil využít dramatickosti muzikálové adaptace a postavil ji do kontrastu s idylickým koloritem dějiště. Na jedné straně arogance a pijácká vulgarita vesničanů, na straně druhé lyrický tanec pasoucích se hus či ovcí. A baletní choreografie Hany Litterové balancuje na hraně vážnosti a parodie, scéna Tomáše Rusína napomáhá folklorní atmosféře čistými tvary i přírodními materiály a kostýmy Zuzany Štefunkové-Rusínové si pohrávají s jednoduchou charakterotvornou stylizací. Předně je ovšem Nvotova inscenace vybavena silnou obrazností, která dovoluje pojmout Bářino strašení Správce, její tanec v dešti nebo věznění v umrlčí komoře jako vizuálně působivé jevištní metaforu.

Herecky inscenaci dominuje typově přesná Andrea Březinová v titulní roli. Její Bára je živelná dívka, která se nebojí davu ani předsudků. Březinová podává také solidní pěvecký výkon. Mezi herecké opory inscenace se řadí Jan Mazák v úloze chladnokrevného Faráře a Igor Ondříček jako Starosta, jenž hájí spravedlnost ve světě, v němž – řečeno jeho slovy – dobro chcípá, neboť chytlo ptačí chrípku.

Divá Bára na jevišti Hudební scény vyznívá jako vydařený pokus o návrat romantického muzikálu s folklorní stylizací, který zvláště na brněnském jevišti má svou dlouhou tradici, sahající až k legendární *Baladě pro banditu*. Autorská dvojice Uhde a Štědroň – to je zkrátka stále sázka na jistotu.

*David Kroča,
Recenze ČRo 3 – Vltava, 6. 4. 2012*

Michael Kunze, Sylvester Levay

MOZART!

Režie: Stanislav Slovák

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

9. - 11. KVĚTNA 2012

Z DIVÉ BÁRY JE MUZIKÁL. NEMUSEL BY SE ZA NĚJ STYDĚT ANI HOLLYWOODSKÝ SCENÁRISTA

Andrea Březinová je temperamentní a přirozeně krásná tmavovláška, která suverénně zpívá, tančí a přesvědčivě hraje romanticky snivou provokatérku Divou Báru. Uhdeho a Štědroňův muzikál strání lásce proti před-sudkům.

Divou Báru, která hraje, zpívá a tančí, nabízí od vikendu Městské divadlo Brno. Lety sehraní a stále velmi plodní otcové legendární *Balady pro banditu* uvedli na této scéně už svůj třetí velký muzikál. Dramatik Milan Uhde a skladatel Miloš Štědroň, tentokrát se spoluautorem hudby Leošem Kubou, v Divé Báře „zřúzovali“ motivy povídky Boženy Němcové i momenty z jejího života, lidovou poezii, folklorní melodiku i současný pop. Příběh Divé Bány je pro muzikál v mnoha ohledech jako stvořený. Odvážná holka, jejíž původ obestírá tajemství, se za žert, který má zbavit kamarádku nenáviděného nápadníka, málem stane obětí lynče. Je tu dvojí love story, a ještě ten romantický happy end s uhrančivým myslivcem!

Dítě zakázané lásky

Za to, jak zručně a přesvědčivě Uhde „obyčejný“ povídkový příběh vyhrotil a dofabuloval, by se nemusel stydět ani hollywoodský scenárista. Bára, trochu divná holka a dcera obecního pastýře, je v muzikálu dítětem velké a zakázané lásky. Jejími rodiči jsou mladá žena, léčitelka, a ženatý starosta obce. S ohledem na manželku a „na lidi“ ji starosta k hodnému pastýři sice odložil, ale po smrti Bářiny matky zůstává vedle pěstouna a faráře stále jejím milujícím ochráncem. Sám se tak ocitá v dramatickém rozporu mezi láskou k dceři a povinností k rodině a obci. Podobně jako farář, který zase bojuje s náboženskými předsudky svých oveček.

Chybí silná titulní píseň

Po *Baladě pro banditu*, jejíž písně zlidověly, to už vždycky bude mít Miloš Štědroň těžké. Divá Bára možná měla být ženským pandánem k Nikolovi Šuhajovi. A k milostnému songu, byť dramaticky správně, Bára s Myslivcem ani příležitost nedostanou.

Půvabné jsou naopak sbory a některé songy vedlejších postav. *Ovce milé ovce* nebo *Bílé ovce chodí v řadě* se vryjí do paměti i díky vtipné choreografii Hany Litterové a úžasným kostýmům Zuzany Štefunkové. Z podobných důvodů nám utkví Bářina čarodějnická *Čárymáry pod kočáry*.

Juraj Nvota naštěstí není typický muzikálový režisér. *Divou Báru* inscenuje spíš jako hudebně-dramatickou báseň. Jeho inscenace silně oslovuje právě obrazem a výtvarná a choreografická složka z ní dělají skutečný zážitek.

Scénu vytvořil Tomáš Rusín z hladkých světlých prken. Jejich plochy se naklánějí, přeskupují, proměňují světlem i projekcemi. Asociativně vznikají vzdušné, otevřené přírodní scenerie nebo uzavřená venkovská stavení, zdi, které se staví do cesty. A nad vším oblaka, proměňující se „tvář“ nebo, k němuž se postavy i jejich osudy nejdnou vztahují. Povídková Bára svými vlastnostmi ani vzhledem neodpovídá běžným představám o ženské kráse. Muzikálová hrdinka ovšem musí být nádherná, jen trochu divoká holka. Andrea Březinová, temperamentní a přirozeně krásná tmavovláška, taková je. Má nepře-

hlédnutelné charisma, suverénně zpívá, tančí a přesvědčivě hraje romanticky snivou provokatérku, svéhlavou rebelku, která se umí porvat, ale také nepateticky civilní, svobodně myslící a cítící mladou ženu.

Sarkasmem proti zlu

Uhde do muzikálu chytře připsal i postavu vůdce venkovské chasy Pavla, který se Báře mstí, protože ho jako muže odmítá. Dal si záležet na tom, aby kromě iracionální nenávisti k Bářině „jinakosti“ měli vesničané, kteří se proti ní spojí v dav, i osobní důvod k nenávisti – ať už podvedená paní starostová, rodiče snílka Ondřeje, který jim navzdory Báru miluje, Kroupa, kterému její matka nevyléčila dítě...

Zatímco dění na straně lásky autor idealisticky přibarvuje, do omezenosti venkovanů, z jejichž nelásky pochází společenské zlo, řeze velmi nemilosrdně a sarkasticky. Inscenaci *Divé Báry* dává sílu i to, jak jasně, přesvědčivě a zcela v duchu Boženy Němcové straní její příběh přirozenosti a lásce proti konvencím a předsudkům.

Marie Reslová, www.art.ihned.cz, 1. 4. 2012

DIVÁ BÁRA DIVOCE POBÍHÁ, ŘVE A TANČÍ V DEŠTI

Nejnovější inscenace Městského divadla Brno z dílny Milan Uhde – Miloš Štědroň – Leoš Kuba patří k vrcholům současného muzikálu

Po vpravdě kultovní *Baladě pro banditu, Naně a Červeném a černém* přichází autorský tandem Milan Uhde a Miloš Štědroň spolu se skladatelem a aranžérem Leošem Kubou s dalším muzikálem. Aktuální novinka Městského divadla Brno se jmenuje *Divá Bára* a vznikla na námět stejnojmenné povídky Boženy Němcové.

Na rozdíl od stejnojmenného filmu z roku 1949 nejde o nové čtení klasického textu ani o jeho aktualizaci. Jméno české spisovatelky ostatně není ani na plakátu k inscenaci; zde se naopak píše o původním romantickém muzikálu.

Uhdeho a Štědroňova *Divá Bára* je podstatně drsnější, než by divák čekal. Padla tabu týkající se sexu nebo cirkve, což však není v rozporu se smyslem povídky ani s životem a dílem její autorky. Muzikál tak má mnohem blíže k morálnímu apelu než k bezstarostné zábavě. Nutí nás ptát se, zda má Starosta pravdu, když zpívá, že dobro chce plo na ptačí chřípku, načež nás prostřednictvím Faráře ujišťuje, že zas tak zlé to není...

Z hlediska hudby je to inscenace soudobá, polystylová a vhodně korespondující s étosem Uhdeho libreta. Základ tvoří písňě mísicí folk, rock, jazz, a quasi-folklor. Důležitá, a to i v rovině choreografie, je především inspirace folklorem, který autoři velebí i parodují. Dvě lidové písňě jsou přímo převzaty ze sbírky Jana Jeníka z Bratřic. Několik songů má nepochybně hitové ambice, jazyk písni pak výrazné básnické kvality. Hlavní hudební ozvláštňení vidím jednak v nezvyklé melodice a v barevnosti samostatných instrumentálních pasáží.

Režisér Juraj Nvota se zaměřil na rozvinutí hlavní postavy. Muzikál je tedy především „hereckým koncertem“ výborné, věčně divoce pobíhající, tančící a řvoucí Andrey Březinové. Její vzhled a celkový herecký typ ji pro roli Báry přímo předurčují. Březinová byla zároveň solidní herecky i pěvecky. Skvěle napsanou, nejednoznačnou a tragikomickou postavu Pavla plasticky ztvárnil Aleš Slanina.

Milan Uhde, Miloš Štědroň, Leoš Kuba: **DIVÁ BÁRA**
Jaroslav Vostrý: **TRIVTOM**
Zdobek Marta, Stanislav Moša: **OCÍSTEC**

Nejvýraznější tvůrčí počín
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtnuté)

František Vondraček: **MOJŽÍŠ**
M. Dopeň, E. Schlimbach, G. Stevens, Ch. Beniek,
H. Holzbecher, A. Friedrichs: **KRÁSKA A ZVÍŘE**
Andrew Borell: **VYKŘIKY DO TMY**
Frank Wilchom, Leslie Brucas: **JEKYLL A HYDE**
William Shakespeare: **ZKROCNÍ ZLE ŽENY**
Donna W. Cross, Dennis Martin: **PAPEŽKA**
Pierre Cornelle: **CID**

KŘÍDLA 2011/2012

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

Důležitou a podařenou součástí inscenace je nepopisná, z přírodních materiálů vytvořená scéna (Tomáš Rusín). Ve své jednoduchosti dobře funguje ve spolupráci s ostatními prvky.

Inscenace jako celek má několik vrcholů: hřbitovní scénu, svatojánské intermezzo doprovázené zadní projekcí mraků a tanec Báry mezi kapkami deště. Patos a napětí Uhde na mnoha místech chytře zmírňuje humornými vsuvkami, které občas parodují samotný žánr. V rámci českého muzikálu jde zřejmě o jeden z jeho současných vrcholů, v rámci dramaturgie MdB pak o výrazné zpestření.

Miloš Zapletal, Brněnský deník, 27. 3. 2012

DIVÁ BÁRA NADCHNE, BALADU PRO BANDITU ALE NEPŘEKONÁ

Prokletí nejlepšího díla se projeví nejlépe tehdy, když to další, jako byla tuto sobotu první v Městském divadle hraná *Divá Bára*, je jen o málo horší. A nejlépe se jim to zjevně daří, když zvolí domácí námět, který vybaví tím, co Miloš Štědroň nazývá stylizovaným folklorem. Po rozpačitéji přijímaných muzikálech stejné dvojice podle francouzských knih *Nana* nebo *Červený a černý* tak v Městském divadle Brno na jevišti konečně přichází povídka Boženy Němcové o nekonformní dívce, která si i v uzavřeném světě tehdejší vesnice žije a vybírá partnery podle svého.

Bářin svět zalidnil dramatik Uhde postavkami jakýchsi česko-moravsko-slováckých venkovanů (v částečně stylizovaných kostýmech Zuzany Štefunkové-Rusínové) a stejně si počínal i Miloš Štědroň při komponování hudby, kde se střídají současně znějící muzikálová čísla s pasteveckými hrami, erotickými či pijáckými popěvkami nebo opravdu nádhernými milostnými zpěvy a la lidová píseň.

Dlužno podotknout, že právě i slova „folklorně“ pojímaných songů jdou také libretistovi Milanu Uhdemu daleko nejlíp, takže u jejich nejzdařilejšího propojení s hudbou běhá citlivému posluchači mráz po zádech.

Jedná se o čistý tvar cesty k pravé lásce i tvrdého vesnického konfliktu se všemi jeho předsudky, pomluvami, tělesnou žádostí i hamizností, díky nimž mají lidé tendenci spojovat se proti „černé ovci stáda“ – totiž svobodomyšlné a nekonvenční Báře, která myslí a jedná jedinečně podle svého čistého a svobodného svědomí. Takové chování dráždí služebné duše vesničanů snad ještě víc než Bářin prapodivný původ, který ovšem dramatik Uhde na rozdíl od Němcové nijak neskrývá, byť jej zároveň vysvětluje velmi lidsky. Dalším bonusem jeho hry jsou úsporné a dokonale vypovídající, skutečně úderné dialogy v konfliktech společenství proti jedinci či výše postaveného jedince s ostatními postavami, které nadto dokázal hostující slovenský režisér Juraj Nvota ústrojně a logicky přivést na scénu.

Ta je mimochodem také zdařilá. Tomáš Rusín použil hlavně přírodní materiály, dřevo v čistých a jednoduchých tvarech, které se jen posunou po scéně a díky filmovým animacím Petra Hlouška mění ve splav, hřbitov, hospodu, umrlčí komoru...

K tomu připočteme herecké výkony v Brně dnes bezpochyby nejprofesionálnějšího hereckého i muzikálového souboru, kde září Jan Mazák (Farář), Igor Ondříček (Starosta) či Viktor Skála (Správce Sláma). A propadákem není ani výkon mladinké Andreji Březinové coby Báry, žárlivého siláka Pavla v podání Aleše Slaniny nebo Marty Prokopové (Elišky).

Nebýt dokonalé *Balady pro banditu, Divá Bára* by byla zjevením. Takto zůstává až druhou v pořadí.

Jana Soukupová, MF Dnes, 27. 3. 2012

VÝKŘIKY DO TMY

Tento výstižný překlad titulu psychologického thrilleru o sexu a lžích od současného australského dramatika Andrewa Bowella je naprosto přesný. Postavy spolu komunikují, ale jeden druhého vlastně ani neposlouchá, jen si omílají své pravdy, své pocity a své lži. Přitom jde o velké věci – problémy partnerských vztahů, krize středního věku, bezdětné manželství, zrada důvěry, láska a nevěra.

Podstatu děje tvoří příběh dvou manželství, kde se partneri vymění, náhodou a neúmyslně. A jen na jednu noc. Následující dny každá postava rozebírá a hodnotí tuto situaci a to tak, že hovoří všichni čtyři na jevišti současně. Výsledkem je posílení jednoho manželství a rozpad druhého.

Shodou okolností jsem se dostala čtyři dny po brněnské premiéře na představení Lucindy Coxonové *Konečně šťastná* v pražském Divadle ABC. A kupodivu britská autorka v hořké komedii řeší naprosto stejné problémy. I s tím textem v duetu nebo terčetu. Naprosto výstižně říká hrdinka Kitty (Veronika

Gajerová): „Tohle má být můj život? Těhle přibližně zmatek plně nedorozumění? To má být ono?!“

V současné vyspělé západní společnosti nastaly stejné problémy – země a ani kontinent nerozhoduje. Rodina ztrácí soudržnost, možnost spolehnout se jeden na druhého, problémy s dětmi. Buď je nemáme vůbec, a když máme, není na ně čas. Někdy k tomu přistupují ještě problémy se stárnoucími rodiči.

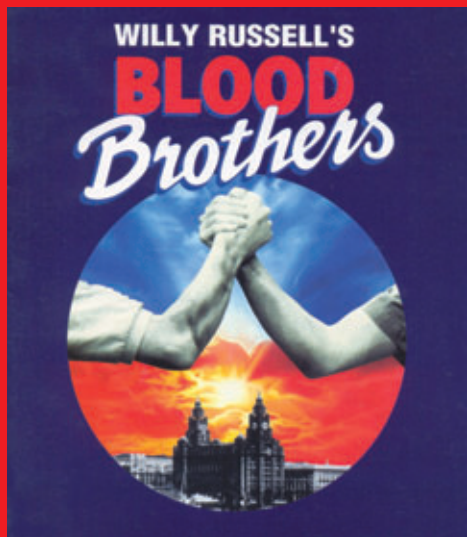
V obou hrách jsou ženy manažerky nebo podnikatelky. Volný čas vyplňují planými večírky s přáteli, kde řeší zase jen rozpady vztahů svých přátel. Hra *Výkřiky do tmy* je současná, nejlépe napsaná inscenace o vztazích, které nás vzrušují, ničí a přitom provází život každého člověka.

Režii hry si nenechal ujít Stanislav Moša, nový překlad je z pera Jiřího Závěše. Není zde hlavních a vedlejších rolí, vlastně všechny jsou hlavní. Čtveřici ve dvou manželstvích představují Petr Štěpán a Pavla Vitázková, Viktor Skála a Markéta Sedláčková. Dále uvidíme Lenku Janíkovou, Martina Havelku, Evu Ventrubovou, Roberta Jíchu a další.

Máte-li chuť se zasmát i vážně zamyslet, jsou tu pro vás *Výkřiky do tmy*.

Naděžda Parmová, Úspěch, leden 2012

Průzračný příběh o rozdělených dvojčatech

Ačkoli 80. a 90. léta minulého století dala vzniknout především tzv. muzikálům superlativů, v nichž se prostřednictvím nákladných produkcí, velkolepých výbav a monumentální hudby odehrávají velké příběhy (vzpomeňme např. i u nás stále oblíbené *Bidnky*, *Evitu*, *Jesus Christ Superstar* nebo na českém jevišti zatím neuvedený *Fantom opery*), vznikl v roce 1983 v Anglii muzikál, který je od podobné pompéznosti na hony vzdálený. A přesto se hraje na londýnském West Endu nepřetržitě již od roku 1988! Jeho první produkce, premiérovaná 11. března 1983 v Lyric Theatre, získala dvě Laurence Olivier Awards v kategorii nejlepší muzikál a ženský herecký výkon. *Pokrevní bratři* (*Blood Brothers*) jsou uváděni po celém světě a patří mezi nejoblíbenější produkce.

Anglický dramatik a písničkář Willy Russell se narodil v roce 1947 v chudé rodině v Liverpoolu. Původem kadeřník se brzy začal věnovat psaní a hudbě a jeho prvním větším dílem byla hra se zpěvy *John, Paul, George, Ringo... a Bert*, kde logicky středem všeho zájmu byla slavná liverpoolská čtveřice. Ze svého domácího prostředí vyšel Russell také při tvorbě svého nejznámějšího díla. První verze *Pokrevních bratrů* měla premiéru již v roce 1981, obsahovala tehdy pouze jedinou píseň a autor ji napsal pro liverpoolské školní divadlo. Poté se ale rozhodl roz-

šířit jednoduchý příběh na celý muzikál, sám dopsal veškerou hudbu i písňové texty a s úspěchem vstoupil na West End.

Příběh o rozdělených dvojčatech od té doby okouzluje diváky po celém světě především svou čistotou, jednoduchostí a průzračnou křehkostí. Ačkoli se jedná o sociálně kritické téma, jsou *Pokrevní bratři* také úsměvnou historkou o dospívání, prvních láskách, problémech s rodiči a dětských hrách. Ústřední postavou je v tomto vyprávění matka pěti dětí – paní Johnstonová, která se rozhodne jedno ze svých právě narozených dvojčat věnovat paní Lyonové. Té osud nadělil veškeré bohatství a pohodlí, kromě vlastního dítěte. Špatná finanční a sociální situace paní Johnstonovou přinutí vzdát se dítěte, čímž mu ale umožní život v luxusu a komfortu. Ačkoli jsou tedy chlapi Eddie a Mickey rozděleni už krátce po narození a diváci sledují jejich dospívání v různých sociálních podmínkách, jejich osudy se neustále protínají a stanou se z nich nerozluční přátelé, ačkoli nevědí o svém společném původu.

Nekomplikovaným dějem provází postava Vypravěče, který vstupuje do různých postav, které se v životě dvojčat objevují a který neustálým připomínáním osudového předurčení přidává příběhu až magický ráz, ke kterému Eddie a Mickey od počátku směřují. Refrémem příběhu se stává jakési prokletí, které varuje, že v momentě, kdy se rozdělená dvojčata dozví pravdu, obě na místě zemřou. Tato tragická nota je mezi mnoha komickými situacemi neustále připomínána, neboť celý muzikál začíná okamžikem, kdy zdrcená matka paní Johnstonová stojí nad mrtvými těly svých synů. Příběh je tedy vyprávěn retrospektivně, čímž je jeho osudovost ještě podtržena. A snad právě díky této hořkosti, která je součástí každého lidského bytí, se stali *Pokrevní bratři* tak oblíbeným titulem, který patří i na naše jeviště a jistě i zde naleznou své příznivce.

V hlavních rolích se můžete těšit na **Hanu Holíšovou** nebo **Markétu Sedláčkovou**, **Aleše Slaninu** nebo **Dušana Vítázka**, **Lukáše Janotu** nebo **Jiřího Macha**, **Lenku Janíkovou** nebo **Ivanu Vaňkovou**, **Rastislava Gajdoše** nebo **Igora Ondříčka**, **Ivanu Skálovou** nebo **Svetlanu Slovákovou**. V roli Vypravěče se představí **Stanislav Slovák** nebo **Lukáš Vlček**. V režii **Stanislava Moší** proběhne premiéra 2. června na Hudební scéně.

Klára Latzková

Třemi snímky se vracíme do úžasné atmosféry premiéry muzikálu Divá Bára, která se konala za účasti autorů Milana Uheho, Leoše Kuby a Miloše Štědrone.

Autor libreta dramatik Milan Uhe si kromě kytice květin a potlesku odnesl i polibek od Báry divé, herečky Andrey Březinové.

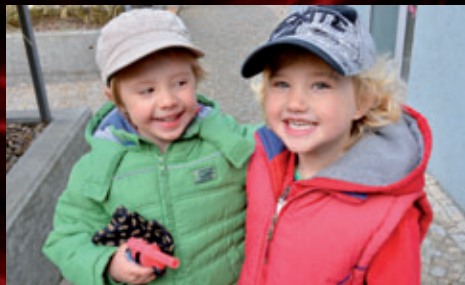
Na premiéře nechyběl primátor statutárního města Brna Roman Onderka a členka zastupitelstva Barbora Javorová.

Na velké zkušebně zahájil režisér Stanislav Moša a dramaturgyně Klárka Latzková práci na dramatu Pokrevní bratři.

V novém muzikálu Pokrevní bratři nebude samozřejmě chybět Jiří Mach a Markétka Sedláčková.

Na divadelní dvoraně jsem zastihl dva kluky Gazdíkovy, kterak říkajíc sice na objektiv sýr, jsou nebezpečně ozbrojeni.

Divadelní kolegyně Helena Dvořáková, Dušan Vitázek a novopečená maminka Jitka Čvančarová se sešli na jevišti Národního divadla v Praze při předávání Cen Thálie.

STALO SE

Na převzetí již druhé Thálie ve své profesní kariéře provázela Dušana Vitázka do Prahy manželka Pavlínka Vitázková i Dušanova maminka.

Dva Slováci se probojovali až do nominací Cen Thálie. Dušan ji získal, Juraj Kukura snad přítěž.

Galerie Milana Zezuly hostí výstavu bratrů Ladislava a Petera Čisárikových.

Vernisáž uvedl profesor Ján Uličiansky, ale poslední slovo si prosadil pan Jaroslav Milfajť.

Peňa Kratochvilová si zaskočila do dramatu Oidipus král zahrát Fauna, moc jí to slušelo. (hihi)

Jedna z nejúspěšnějších komedií Dokonalá svatba přivítala novou představitelku role nevěsty – Svetlanu Slovákovou.

S fotografií Markétky Sedláčkové před plakátem Mozarta si zahrál šotek.

Česká televize studio Brno si vypůjčila prostory Městského divadla k natáčení televizního filmu Setkání s hvězdou.

Ve filmu režirovaném Zdeňkem Zelenkou si vedle Bolka Polívky a Arnošta Goldflama zahráli také Láry Kolář, Zdeňěk Černín a Jan Mazák.

PARTNEŘI DIVADLA

ŽSD

AutoCont

AQUA dem s.r.o.

ALSTOM

VINIUM®
Velké Pavlovice

Carmen Flora
kvetinářství a aranžování

PS BRNO

PSK Group
Dynamická stavební společnost

JSC BRNO a.s.

e-on

BUSINESS CENTRE
VIDEŇSKÁ

Rexroth
Bosch Group

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

RÁDIO
Petrov
103,4 FM

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

Ring
plakátovací plochy

DOKOŘÁN KVĚTEN 2012
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

174. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 20. 4. 2012

Náklad 7 000 ks

Titulní strana:

Kostýmní návrh

Zuzana Štefůnková –

Rusínová

CONY
cz

9. – 11. 5. 2012
na Hudební scéně

Mozart!

Rockový muzikál

Muzikál *Mozart!* je nejen biografickým příběhem slavného skladatele, je to především boj génia s průměrností, který se snaží osvobodit z pout konvencí, peněz a moci, rodiny, včetně vlastního otce, a stát se nezávislým tvůrcem. S mladým Wolfgangem vystupuje na jevišti i malý génius, zázračné porcelánové dítě, s nímž je umělec neustále během svého života konfrontován – perfektní rokoková porcelánová figurka oproti člověku a kontroverznímu umělci, který hraje karty, holduje alkoholu, miluje, sní, pere se o svou svobodu. Důmyslnou scénou doplňují nádherné rokokové kostýmy, *Mozart!* je tedy pastvou pro oči, ale především pro uši! Jímavé melodie střídající působivé sborové písně se vám dostanou pod kůži!

Bára v muzikálu *Divá Bára* – kostým: Zuzana Štefůnková-Rusínová, foto: jeř Kratochvíl

**Andrea
Březinová**

DIVÁ BÁRA